Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 22 ● 2 ноември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

Богатири на великата страна!

стр. 8 - 9

Капитаните Симоес (вляво) и Пенев си разменят флагчетата на „Бенфика" и ЦСКА „Септемврийско знаме" на стадион „Лус". Този ритуал ще се повтори утре в София.... Желаем победа и краен успех на армейците!

стр. 3

СИЯНИЕТО НА ОКТОМВРИ

Преди повече от половин век великият бунт на онеправданите и угнетени народни маси в Русия, социалистическата революция, ръководена от Ленин и болшевиките, възвести началото на нова ера в развитието на човечеството, откри нова глава в световната история. Сиянието на Октомври озари пътя на милиони хора към нов, справедлив свят — без експлоатация и потисничество, откри епохата на социализма и комунизма. Това сияние сочи пътя на цялото прогресивно човечество, окрили го в борбата му за мир, щастие и прогрес на нашата планета.

Няма друго събитие в историята с такова огромно, общочовешко значение. Няма друга страна като Съветския съюз и друга партия като Комунистическата партия на Съветския съюз, които да са дали толкова голям принос за щастието на народите в света, които така последователно и безкористно да изпълняват своя интернационален дълг в името на човека, в името на всепобеждаващите идеи на марксизма-ленинизма. Затова сиянието на Октомври грее с неотслабваща сила вече шесто десетилетие, сплотява милиони хора в единния строй на социалистическата общност, вдига на крак потиснати и поробени народи, остава за вечни времена ярка пътеводна звезда на многобройната армия на комунистите, на могъщия фронт на революционните сили в целия свят.

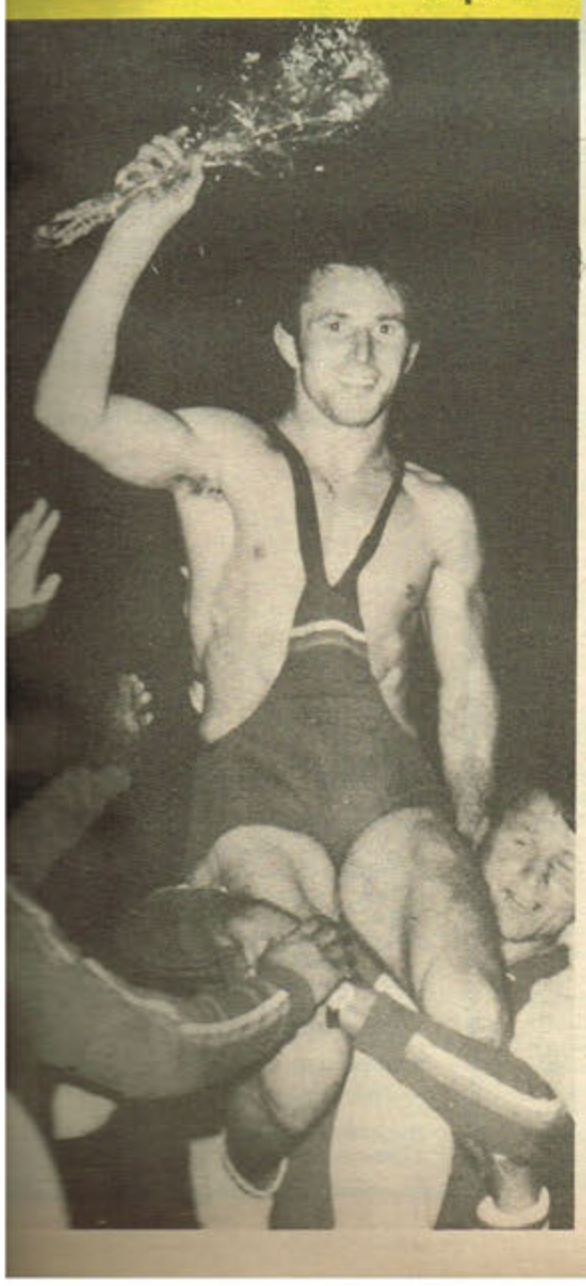
Могъщият възход на великата съветска страна, изграденият в нея справедлив и човечен обществен строй станаха най-ярко доказателство за огромната сила на идеите, в името на които победи Октомврийската революция. Станаха пътеводна сила и пример, който народите от всички кътчета на земята приеха по своя воля в борбата си за социална справедливост, равенство и независимост.

За нас, българите, сиянието на Октомври свети с особена сила, грее в сърцата ни заедно с братската обич към съветските хора. Обич, която се предава от поколение на поколение и остава винаги силна, искрена и чиста.

Българските и съветските спортисти са верни на святата дружба между двата народа.

Георги Мърков, един от „златната дружина" на българските „класици".

стр. 7

ГОЛЯМОТО И ДРУЖНО СЕМЕЙСТВО НА СЪВЕТСКИТЕ СПОРТИСТИ- ПОКОРИТЕЛИ НА НАЙ-ВИСОКИТЕ СПОРТНИ ВЪРХОВЕ

КРАЙ <РИДО> РАСТАТ ГОЛЕМИ СКИОРИ

Голямата емблема с устремен в шеметно спускане скиор стоеше ня как претенциозно върху тясната арка на входа, като че искаше да поизвиси скромната сграда, в която бе намерило приют средното спортно училище по ски в град Самоков.

Създадено през миналата година с решение на МНП и ЦС на БСФС, училището в Самоков е заслужило доверието на многобройните радетели на ските от града. Училището предвижда седемгодишен курс на обучение от V до XI клас. В момента тук се учат 150 деца, по две паралелки от V, VI и VII клас. За постъпването в училището се изисква най-малко добър успех по общообразователните предмети и се полага състезателен изпит по обща физическа подготовка с нормативи от лекоатлетическите дисциплини и елементи от ски-техниката. Кандидатите се подбират между възпитаниците на спортните школи по линия на БСФС и МНП и други деца с изявени данни в ски-спорта. Не е лесно да постъпиш в училището сред стотиците кандидати, а още по-трудно е да се задържиш, да бъдеш сред първите и в ученията, и в спорта. Само един ден, прекаран тук, ни убеждава в това.

Започва

НОВИЯТ УЧЕБЕН ДЕН

Времето преди обед е предоставено за занимания по общообразователните предмети. Атмосферата е като във всяко училище — нови уроци, изпитване, домашни и контролни, проверки. А преподавателите тук са още по-взискателни. За слаби ученици няма място в спортното училище. И наистина в училището няма слаби. Средният успех за годината на училището е 4,72. Всички групи на алпийци, бегачи и скачачи са повишили успеха си с повече от една единица. На първо място по успех са момичетата алпийки с 5,03.

Училищният звънец оповестява края на заниманията. С весел глъч учениците се втурват към столовата. След обеда и почивката под ръководството на възпитатели учениците подготвят уроците си за следващия ден. Целодневният престой в училище, разнообразните занимания и този начин на обучение са главното условие за успеха. На него се дължат и чувствително по-добрите спортни резултати в сравнение с другите форми на подготовка. А родителите са спокойни за своите деца.

Звънецът отново приканва навън. Сенчестите пътеки на „Ридо" събират една след друга групите край тренировъчната база. Снегът е още далече, но асфалтираните алеи на стръмния скат са отлични трасета. Шеметно се спускат алпийците, провират се ловко между вратичките (снимки 1 и 3). Засега кънките заменят ските, но всичко друго е като на истински сняг. Старши преподавателят Д. Гребенчарски прави всичко възможно да доближи подготовката до снежни условия. Отлично средство за работата на краката, чувството за равновесие и рефлексите е състезателният велосипед (снимка 4). По билото на хълма „спринтират" бегачите. Ходове, работа с щеките, спускане и изкачвания. Изисква се умение, многократно повторение, издръжливост. По-старшите работят с гирички, експандери, скачат на въженца. А преподавателите Н. Велчев и П. Банчев не пропускат и най-малките неточности, поправят, съветват, показват. Недалеч от тях пионерките старша възраст работят „на писта", стръмна асфалтова алея, под ръководството на Цв. Чукачева и Б. Николов. Днешното им занимание е за техниката при преминаване на вратичките на слалома.

Малките бегачи на Св. Попов са господари на футболното игрище. Игрите с топка, леката атлетика и гимнастическите упражнения са базата на всестранното развитие, гаранция за високи успехи в ски-спорта. Достиженията в спортното майсторство вече радват. На състезанията през миналата година представителите на училището спечелиха за дружеството и окръга 25 медала само от републиканските първенства по ски — 6 златни, 13 сребърни и 6 бронзови.

Само като погледнете над почти отвесния улей за засилване на скишанцата, ви се завива свят. А момчетата от групата скачачи с преподавател С. Димитрачков не само гледаха. Тези 10—12-годишни деца летяха по застланата с изкуствена материя шанца, отскачаха от „масата" и политаха в бездната с такава смелост и настървение да скочат по-далече, на която биха завидели и майсторите (снимка 2). Е, случва се някой и да падне, но бързо нарамва ските и тръгва нагоре да повтори опита, да поправи грешката. Директорът на училището Никола Велчев е също тук. Този дългогодишен спортен педагог е навсякъде.

Идва времето на вечерния отдих, игри и веселия.

Постигнатото през тази година наистина е повече от добро начало. То е резултат преди всичко на усилията както на преподавателите по спорт, така и на специалистите по общообразователните предмети. Но нерешените

ПРОБЛЕМИ ТРЕВОЖАТ

ежедневно. Особено безпокои фактът, че и тази година учениците се събличат и обличат за тренировките в класните стаи. Нямат възможност да се измият след това, а за душ и дума не става. Не е решен още и въпросът за закритите помещения за занимания през дъждовните есенни дни, трудности създава превозването на учениците до Боровец за заниманията през зимата. За ежедневен медицински контрол над състоянието и развитието на детския организъм и функционално състояние при този обем на натоварване, за използуване на достиженията на спортната наука все още се говори като за нещо далечно. Сега училището временно е устроено в тясна, неудобна и подлежаща на събаряне сграда. ГНС е отредил терен за строеж на ново училище до тренировъчната база на „Ридо". Срещу това място има много възражения, правят се редица други предложения. Но докато училището бъде построено, вероятно ще мине много време, а само след 2—3 години то ще стигне пълния си капацитет — 350 ученици. Очевидно се налага построяването макар и временно на най-необходимите съоръжения, без които не може да се води нормална подготовка. Трудно е снабдяването с качествена материална база, която е скъпа и вносна.

Текст и снимки: **Стоян ДОБРЕВ**

Снимките показват част от ежедневието на възпитаниците на средното спортно училище по ски в Самоков — ежедневие на 150 влюбени в „белия" спорт деца, които са обладани от амбицията да продължат спортната слава на града, да докажат, че край „Ридо" растат големи скиори...

ТОВА СЕ СЛУЧИ

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ чехословакът Франтишек Дуда постави световен рекорд на тласкане гюлле — 16,04 м. Сегашният рекорд принадлежи на Матсън (САЩ) — 21,78 м (1967 г.).

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ известният в миналото френски атлет Жул Ладумег постави световен рекорд на 1 миля — 4.09,2. Сегашният световен рекорд принадлежи на Джим Риън (САЩ), поставен през 1967 г.

ПРЕДИ 35 ГОДИНИ унгарецът Миклош Сабо подобри световния рекорд на 2000 м с време 5.20,4. Сегашният рекорд принадлежи на Мишел Жази (Фр) — 4.56,2 (1966 г.).

ПРЕДИ 30 ГОДИНИ (1 ноември) в София се състоя футболният мач София—Берлин. Нашите футболисти спечелиха с 2:1. Те играха в състав Талев — Зографов, Китанов, Калъчев — Недялков, Стамболиев — Розов, Симеонов, Николов, Милев, Йорданов. Головете отбелязаха: Николов (1:0), Вилде (1:1) и Милев (2:1).

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ 32-годишният финландец Хейно постави два световни рекорда — на 4 мили с постижение 18,57 мин. и на 10 мили — 49.22,2 мин. В последната дисциплина 18 години преди това рекордът принадлежеше на знаменития Пааво Нурми (50.15,0), а по настоящем — на Рон Хил (Вбр) — 46.44,0 (1968 г.).

ПРЕДИ 21 ГОДИНИ се състоя първото шахматно първенство на страната. Победиха шахматистите на „Червено знаме". В отбора победител играха: Нейкирх, Карастойчев, Вес. Попов, Кипров, П. Петров, Пъдевски, З. Станчев, Кайкамджозов, Чапразов, Згурев.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Москва се състоя голям международен шахматен турнир в памет на Алехин. 1—2-о място разделиха М. Ботвинник и В. Смислов. Нашият шахматист Пъдевски раздели с Улман (ГДР) 12—13-о място.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ (3 ноември) „А" националният отбор по футбол постигна в София най-голямата си победа срещу Норвегия — 7:0. Голмайстори: Илиев (3), Панайотов (2), Янев (1) и Дебърски (1). Отборът ни игра в състав: Дервентски — Ракаров, Манолов, Ив. Димитров — Божков, Несторов — Диев, Илиев, Панайотов, Янев, Дебърски.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ нашите парашутисти Ст. Калъпчиев, Ив. Крумов и Хр. Илиев подобриха световния рекорд на групов дневен височинен скок. Те скочиха от 13 000 м. Предишният рекорд бе поставен през 1958 г. от П. Парапунов, Ив. Крумов и А. Йонов (11 537 м).

Нов световен рекорд на групов нощен височинен скок поставиха и Ст. Калъпчиев, Г. Филипов и Е. Добрев. Те скочиха от 12 000 м с незабавно отваряне на парашута. Предишният рекорд бе поставен през 1958 г. от Ст. Калъпчиев, Ф. Убликов и Хр. Илиев (10 242 м).

ФОТОКОНКУРС

Илюстрованият спортен седмичник „СТАРТ" обявява фотоконкурс за най-добра спортна снимка, направена през 1971 год.

Приемат се снимки от фоторепортери и любители във формат най-малко 18/24 (НЕПУБЛИКУВАНИ)!

Всеки участник може да представи неограничен брой цветни снимки, диапозитиви или черно-бели снимки.

Крайният срок за представяне е 31. XII. 1971 г.

Редакцията на „СТАРТ" ще раздаде следните награди:

А. За цветна снимка или диапозитив:

1. Първа награда	150 лв.
2. Втора награда	120 лв.
3. Две трети награди по	100 лв.

Б. За черно-бели снимки:

1. Първа награда	120 лв.
2. Две втори награди по	80 лв.
3. Три трети награди по	60 лв.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ". СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Пощенска кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев" 20121

КЪМ ЧЕТВЪРТФИНАЛИТЕ, АРМЕЙЦИ!

ТАКА ИГРА «БЕНФИКА»...

На своя стадион, пред свои зрители „Бенфика" не изненада тактически българските шампиони. Разузнаването — този път! — донесе верни сведения... А" заедно с това стана ясно, че португалците вярват в своите сили, за да имат нужда от някаква тактическа изненада.

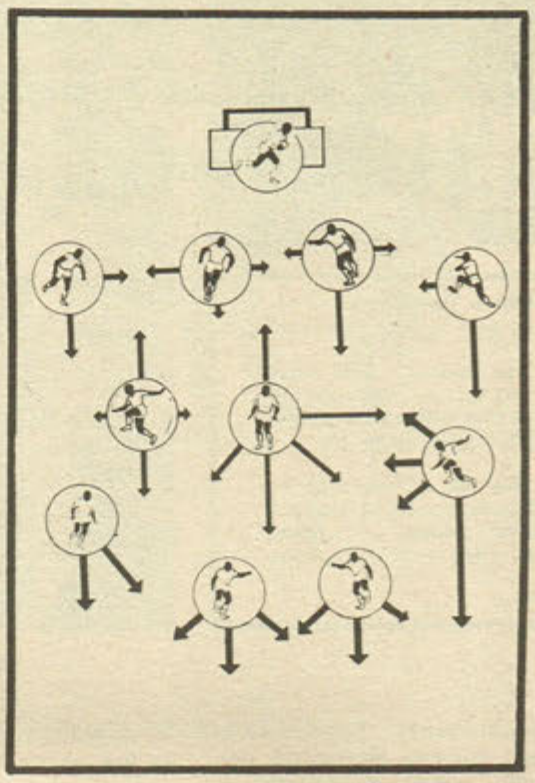
Схемата, която предлагаме, показва в общи линии разположението на играчите на „Бенфика" и основните посоки на техните действия: вратарят **Хенрике;** на първия ред от ляво на дясно: **Да Силва, Хумберто, Родригес** и **Адолфо;** на втория: **Граса, Еузебио, Симоес;** на третия — **Джордао, Жорже, Батиста.**

В защитната линия **Силва** не се стреми към нападателни акции, докато неговият колега **Адолфо** не губи нито миг, когато разбере, че рейдовете му не носят риск. Отбор ът няма ярко изявен метач — по-често на задна позиция остава **Родригес,** но пак той е по-активен.

В средата на терена **Граса** се движи сравнително праволинейно, напред и назад, като неговите действия са много по-експлозивни от акциите на колегите му. **Еузебио,** малко в разрез с очакванията, е почти сто процентов полузащитник, който действува от границите на своето наказателно поле почти до аутлиниятa на съперника; играе икономично, почти не спринтира, но като че винаги е там, където трябва да бъде; основната му грижа е да „намери" топката и да посочи с нея път на съиграчите си към гола. Бавните обороти са присъщи и на **Симоес;** но и когато е в акция, и когато влезе „в сянка", той винаги създава проблеми.

Нападението (ако в него включим само трите!) действува донякъде шаблонно. Джордао обикновено стартира напред, но твърде често показва, че все още не е обигран с останалите; или бе спиран с неподозирана лекота от Гаганелов. Двамата централни нападатели не участвуват кой знае колко в комбинациите — чакат повече пред вратата. Може би ще се разтичат в София — едва ли ще имат възможност да стоят само пред чуждата мрежа...

...Не, не забравяме вратаря Хенрике. Но е трудно да се каже за него повече, от онова, което вече се каза. Вероятно в София за него ще се говори най-много...

ПРОБЛЕМИТЕ ОСТАВАТ

А какво ще представлява „Бенфика" на стадион „Васил Левски"!

Ако се съди по тазгодишните резултати на португалския шампион на чужд терен — нека повторим, по-добри, отколкото у дома! — един много опасен съперник, способен да изненада и най-силния домакин.

Ако се отчетат тенденциите в играта му в Лисабон — състав, който ще се чувствува отлично, когато има по-широк простор за действие на нападатели и полузащитници, за изява на индивидуалните и колективни скоростни възможности на единадесетте. Нали именно към създаването на такава обстановка се стремеше „Бенфика" на „Лус"...

Но това съвсем не означава, че „Бенфика" е неуязвим отбор. Няма никакво съмнение, че неговият потенциал рязко ще спадне, ако бъде парализирана средната му линия, ако най-напред бъде принудена да играе дефанзивно, а след това бъде сериозно затруднена като организатор. Точно това всъщност не стана в Лисабон. Б. Колев най-често бе ОКОЛО Еузебио и много рядко ДО него. Бяха доволни от Колев, че „черната перла" не е отбелязал гол, но това не бе много; Еузебио можеше винаги да получи (и получаваше!) топката и бързо да я изпрати там, където е най-опасно. И точно за това Еузебио трябва да бъде бит безкомпромисно в борбата за първа топка. Защото с дяволското кълбо в краката той е в състояние (все още!) да спечели повече от единоборствата.

За видимо натежалия Симоес се говори (особено до мача в Лисабон!) по-малко. Но неговата игра създава генералните проблеми на защитата. Той се изяви, макар и епизодично, и като типичен полузащитник, и като типично крило, което изработи втория гол. Да се пази персонално е рисковано — тогава по левия фланг нахлуват и Еузебио, и Адолфо; да се неутрализира само в крайната фаза на атаките, значи да му се осигури свобода на действие точно там, където сега е най-силен. И все пак за предпочитане изглежда зонозата защита, едно предаване на Симоес като на щафета. Иначе винаги ще грози онази опасност, която дълго остава скрита — със своята игра без топка Симоес открива коридори, а дори цели зони, където нахлуват съиграчите му...

Централните нападатели Жорже и Батиста като че не скриха нищо от своите тайни. Просто и двамата са опасни реализатори, които предпочитат повече движението по фронта на нападението, отколкото в дълбочина, и се стремят винаги да бъдат в стрелкова позиция. И трябва да бъдат най-зорко следени именно там. По-голяма загриженост предизвиква третият нападател....

Ще бъде истинска изненада, ако Хогън (при условие, че Нене не играе — спираме се отделно на този въпрос) реши да използува истинското ляво вместо дясно крило. Това означава да се коригират „посоките" на действие на ред други състезатели. Но и в единия, и в другия случай изглежда по-разумно срещу типичното и непременно бързо крило да бъде противопоставен Зафиров, а на обратния фланг — Гаганелов, който с рутината си и по-доброто ориентиране да закрие зоната за всеки, който действува в нея.

А наред с това, а може би — преди това, трябва да се помисли повече за някои доскоро типични оръжия на българския футбол, върху които за съжаление (и не само в отбора на ЦСКА „Септемврийско знаме") вече има ръждиви петна...

Става дума за борбата за първа топка. Беше странно да се види на „Лус" превъзходството на домакините в този елемент на играта...

Не е излишно да се припомни за твърдостта в единоборствата, която в Лисабон бе твърде далеч дори от позволените граници...

Става дума в края на краищата за онази активност по всички части на терена, която е подавяла съпротивата на съперника и е носила най-хубавите победи на българския футбол.

Защо тези оръжия да не донесат още една!....

За да видим отново български отбор на четвъртфиналите!

Жорже (вдясно) и Еузебио на първо и второ място в листата на голмайсторите в шампионата на Португалия. Своите отличия за миналата година, те получиха преди срещата „Бенфика" — ЦСКА.

ДЖИМИ ХОГЪН

След мача с Лисабон „Мълчаливият", както наричат треньора на „Бенфика" Джими Хогън, остана твърде дълго в съблекалнята на своя отбор. На другия ден португалските вестници писаха, че веднага след душа играчите са стояли пред него в не особено добро настроение. Но Джими Хогън се появи във фоайето на стадион „Лус" с лице, което показваше шотландска непроницаемост.

Какво мислите за втория мач в София?

— Не ви ли интересува мнението ми за първия?

Него вече видяхме!

— Все пак искам да започна с първата среща. До известна степен бях изненадан от играта на ЦСКА, от начина, по който футболистите организираха отбраната и разходваха физическите си сили до косъм; но с мисъл за втората среща в София. Сега имам по-точна представа за възможностите на отбора и затова, как трябва да се играе срещу него. Предполагам, че същото важи и за треньора на ЦСКА, който е гледал този мач с планове за реванш в продължението на двубоя.

Може би е най-точно да се каже, че тази среща беше повече на футболистите, а втората ще бъде повече на треньорите.

Как преценявате шансовете на двата отбора?

— Резултатът, постигнат в Лисабон, ги прави в много отношения равни. Но все пак „Бенфика" спечели първата среща с 2:1, а това е аванс. Имам основание да мисля, че в София можем да играем и по-силно. Срещата няма да бъде лека!

Бихте ли отличили футболистите с най-добра игра?

— От ЦСКА — цялата отбрана. За моите играчи оценки давам само на тях лично.

АКО ИГРАЕ НЕНЕ!

Нене — „втората перла от Мозамбик" — е съвременник на Еузебио и един от най-младите играчи на „Бенфика". В Лисабон той не игра, защото беше контузен. Изглежда, че това поставя труден проблем пред треньора Джими Хогън. Той бе определил за негов заместник Джордао, който не оправда доверието му. През второто полувреме на дясното крило застана Диамантино, но и той не намери общ език нито с нападателите Жорже и Батиста, нито с конструкторите от средната линия Граса, Еузебио и Симоес. Явно, че от борът на „Бенфика" е свикнал на този пост да играе Нене, а и Нене намира по-добре от своите дубльори връзка с останалите играчи на „Бенфика". Нещо повече, със своята игра той внася повече острота в действията на нападението, има свои похвати и предпочитания изненадата. Обикновено, когато играе Нене, Еузебио и Симоес се стремят да търсят по-често атака от лявата страна, да привлекат вниманието и защитниците към себе си и с далечни прехвърляния да намерят дясното крило в свободна зона с простор за действие. Нене има качества на изключително бърз футболист, с отличен старт, което му дава възможност да действува опасно и при контраатаките. В Португалия гледат на него като на футболист, способен и сам да реши изхода на мача срещу всеки противник. (В срещата „Црвена звезда" — „Бенфика" (2:3) той бе автор на два и съавтор на третия гол.)

Нене според думите на ръководителите на „Бенфика" е получил доста тежка контузия и не е в състояние да играе веднага, но двете седмици между срещите в Лисабон и София са достатъчно време и за възстановяване, и за резултатно включване в отбора.

Стане ли това, защитата на ЦСКА ще трябва да решава нови загадки, които нападателите на „Бенфика" ще се постараят да поднесат. Досега бранителите, които са играли срещу този футболист в зона, са имали успех. Но все пак всеки треньор решава конкретните въпроси, ръководейки се от много условия. Вероятно така ще постъпи и Маноло.

Ако Нене играе, опасността отдясно може да бъде по-голяма, отколкото в Лисабон!

Вярваме, че във втората среща опасните моменти пред вратата на армейците ще бъдат по-малко, отколкото в Лисабон. НА СНИМКАТА: Атака на двамата централни нападатели — Жорже и Батиста (№ 8).

Този път Денев е спечелил борбата за непослушното кълбо.

САМО ДВА ГОЛА НА НАЦИОНАЛИТЕ

Първият истински зимен кръг. С незапомнено ранен сняг, с отложен — за първи път от много години! — мач заради снежната покривка, със свои проблеми.

Общо взето, изненади нямаше. Всеки взе своето... Но този път „Старт" наблюдаваше преди всичко играта на най-добрите футболисти, които евентуално ще облекат трицветните екипи в срещата срещу Франция, един мач, който заслужено носи № 1 в есенната програма.

Не е нужно да се правят обобщения. И все пак не може да не направи впечатление, че националите (без Дерменджиев) са вкарали общо само два гола — един Петков на мача „Берое" — „Локомотив" (Сф) и втори на Денев („Локомотив" (Пд) — ЦСКА „Септ. знаме").

Не е много... В Нант ще трябват голове...

Още една топка в мрежата на черноморци — автор на гола е Коцев...

ПРЕД ВРАТАРИ И ЗАЩИТНИЦИ —МАЛКО ПРОБЛЕМИ

Последният кръг не предложи кой знае какви проблеми пред вратарите и защитниците, които (вероятно...) ще облекат националните фланелки.

И **Филипов** в Пловдив, и **Симеонов** в София нямаха никакви трудности и главният им проблем бе как да превъзмогнат... студа. Симеонов няма вина за гола — черноморци изпълниха триково свободен удар (нещо подобно на гола, отбелязан от Дерменджиев срещу Перу в Мексико) и голмайсторът остана очи в очи с вратаря.

Затова пък младият **Горанов** игра отново отлично и има своя най-сериозен дял за победата на „Локомотив" над „Берое" в Стара Загора. Той отрази много удари, някои от които — при това силни — бяха изстреляни от близко разстояние.

Гайдарски и **Зафиров** играха с лекота и твърдо „закриваха" своите зони. Все пак пролича неумението на Зафиров да се бори за първа топка; а на заснежения терен нямаше кого да се догонва — всеки избягваше дрибъла...

Пенев не загуби нито един двубой и това вече е добър атестат, който не се нуждае от допълнения; **Жечев** бе отново сигурен и дори точно той даде тон за онова настъпление, което донесе победата на „Левски—Спартак" над „Лъсков". **Христакиев** отново изпъкна в своята типична роля на „метач". Той „поправи" ред грешки на съотборниците, като действуваше максимално чисто — бе един от най-коректните на терена.

Величков показа на изключително тежкия терен много стабилна игра. Той имаше конкретна задача — да неутрализира лявото крило на „Чардафон-Орловец" Тачев и стори това, като приложи персонална опека. С добро чувство при избора на позиция, безкомпромисен (в добрия смисъл на думата) в единоборствата той можа да подкрепи и нападателните акции на своя състав. И остана докрай свеж.

ПОЛУЗАЩИТНИЦИТЕ С РАЗЛИЧНИ ЛИЦА

В срещата с Франция отново полузащитната линия ще има тежка задача. А срещата с Румъния подсказа намеренията на треньора Васил Спасов...

В събота неговите избраници се представиха с различни лица. Най-високо безспорно трябва да бъде поставен **Денев,** най-активният играч на армейците в мача с „Локомотив" в Пловдив. Върху много тежкия терен той отново показа и силните си, и слабите страни. В негов плюс са непрекъснатата (почти!) активност, пробивността, продължителността на акциите, упоритостта; в пасива — излишното задържане на топката, някои самоцелни ходове, неточните подавания. Впрочем ето характеристиката на играта на Денев в цифри:

— съприкосновения с топката — 34;

— дрибъл — успешен — 7; неуспешен — 4;

— подавания — точни — 12; неточни — 13;

— удари към вратата — точни — 2, неточни — 2.

Тези данни са за 63 минути. Ръководството на ЦСКА „Септемврийско знаме" явно счете, че утре срещу „Бенфика" свежите сили на Денев ще бъдат още по-нужни.

Бонев не плуваше в свои води в този мач. Сравнително дебелата снежна покривка на стадион „9 септември" му пречеше да се изяви там, където е най-силен — с топка в крака. А като че треньорите не вярваха във възможността други да реализират, та бе изпратен предимно в позиция далеч по-близко до противниковата врата, отколкото обикновено. Без да бъде особено активен, почти без защитни функции, Бонев игра през първото полувреме 32 пъти с топката и създаде доста неприятности на съперниците си. Те не го щадяха, пловдивчанинът на няколко пъти бе повалян грубо (затова Б. Колев видя жълтия картон), но така или иначе, бе неутрализиран. След почивката Бонев зае мястото на стопроцентов центърнападател. Първо попадна в плен на бдителните централни защитници на софиянци, после — както целият си отбор — се примири със загубата.

Играта на **Б. Колев** подхождаше повече на активен централен защитник, отколкото на човек от средата на терена. Той започна твърде нервно срещу Бонев, пропусна да спечели борбата за първа топка и компенсираше това с някои много остри влизания. Спусканията напред бяха много мощни, често — направо неудържими. Но бяха редки и нито веднъж не завършиха с голов удар към вратата.

Ето това бе в общи линии играта на онези (на друго място става дума за Я. Кирилов), които трябва да господствуват в средата на терена в срещата с Франция.

ТЪРСИ ЛИ СЕ ЦЕНТЪР-НАПАДАТЕЛ?

Всъщност (по всичко изглежда...) титуляр на този пост има... Предпочитанията на Васил Спасов са към старозагореца Петков. И в неделя той прояви голямо трудолюбие; през целия мач трябваше да се бори със следващия го като сянка Стойков, който на моменти действуваше и с непозволени средства. Петков отбеляза гол, но стрелбата му общо взето бе неточна — още в 5-а минута само от 3—4 метра той не можа да намери вратата с глава; в 82-а минута пък той се опита да излъже вратаря Горанов, но играчът с № 1 спечели двубоя.

А как играха главните съперници на Петков?

В Пловдив **Жеков** прояви голямо старание и дори — след почивката — изпълни и желанията на онези, които искат да го видят с много широк периметър на действие. Имаше и някои хубави подавания, с които изведе своите съиграчи в удобни позиции; да оставим настрана известния факт, че и този път бе най-стриктно пазен пред вратата. Но Жеков не отбеляза гол, макар че явно имаше голямо желание и... някои изгодни ситуации.

А **Атанас Михайлов** имаше един единствен голям плюс — напредна в типичния си стил по левия фланг и подаде отлично на Цеков, който отбеляза победния гол. Но за сметка на това избягваше единоборствата и бе един от най-неподвижните играчи на терена...

Един типично зимен и нетипично пловдивски декор... И един гол във вратата на „Локомотив"

Вратарят срещу вратаря: Б. Михайлов (вляво) е сменил черното трико с фланелка на „редови" играч...

ПО-ДОБРЕ ОТ ТЕСТ...

Специалистите по футбол търсят непрекъснато тест, който да определя най-точно физическото състояние на състезателите. Получиха го изненадващо от природата — някои срещи от неделния кръг се състояха на заснежени терени.

Изведнъж състезателите трябваше да по-кажат и повече издръжливост, и повече сила в единоборствата, и по-високо равнище на скоростната издръжливост. Да не говорим за това, че заснежените игрища изискват и повече съобразителност в играта, и особена тактика.

И слабостите на отборите веднага излязоха на повърхността... Многозначителен например се мъчеха в сравнително дълъг период да разкрият причините за лошото класиране на „Локомотив" (Пд). Обикновено се говореше много за зле комплектуваната отбрана, отслабена значително след напускането на Христакиев. А в събота стана ясно, че преди всичко целият състав не е в добро физическо състояние. Пловдивчани съвсем не можеха да отговорят на темпа, предложен от армейците, който — докато мачът бъде решен! — непрекъснато растеше. А шампионите печелеха и единоборствата и скоростната надпревара, за да изпратят своя противник в истински „нок-даун"; в началните минути на второто полувреме локомотивци се превръщаха понякога в почти обикновени наблюдатели на действията на първенците.

Нямаме за цел да сравняваме отделните отбори според показаното в неочаквания тест. Искаме само да напомним, че той е изключително точен и всеки играч, всеки треньор може да направи изводи сам за себе си...

ДВАМА ОТ «ЛЕВСКИ-СПАРТАК»

КОИТО В СВОЯ ОТБОР НЕ ПРАВЯТ ТОВА, ЗА КОЕТО ГИ ОЧАКВАМЕ В НАЦИОНАЛНИЯ

ПЪРВИЯТ — Бисер Михайлов кандидат за вратата на „А" отбора. Последните кръгове на първенството не го виждахме в тимовия лист и специалистите, които наблюдават играта на националните състезатели, го очакваха с интерес в срещата на „Левски—Спартак" с „Лъсков" — Ямбол. През първото полувреме Б. Михайлов нямаше много работа, за да покаже дали се е появила някаква разлика в спортната му форма за времето, през което не е излизал на терена. Игра както винаги активно не само в рамката на вратата, разбираше се добре с всички от отбора.

Още в началото на второто полувреме Михайлов ТРЯБВАШЕ да премине в НАПАДЕНИЕ! Многозначителни от трибуните на стадиона, а и читателите на неделните информации вестниците може би са приели това като сензация, но за отбора на „синьо-белите" не беше изненада. Вече доста време треньорът Й. Арсов е принуден да мисли, че може да дойде момент, в който Б. Михайлов (той има и такива качества) да играе на необичаен за него пост. В последните контролни срещи доц. Б. Михайлов тренира често между нападателите. Така в събота националният вратар игра ляво крило. Това не беше каприз, а се налагаше от състоянието, в което се намира националният отбор.

ВТОРИЯТ — Янко Кирилов излезе на терена с № 11. По простата логика на „номерирането" това означава ляво крило. Но Кирилов трябваше да изпълнява много по-сложна задача. От него се искаше да работи активно с конструкторите и когато се открие периметър, да атакува самостоятелно и с изненада в зоната и на лявото, и на дясното крило. Този тактически вариант в съботната схема на „Левски-Спартак" не се изпълни докрай. Самият Я. Кирилов не търсеше достатъчно активно участие в играта, много случаи действуваше бавно.

В този мач, с топка и без топка в непосредствени двубои и търсене на място, той записа актив от 7 минути и 39 секунди (става дума само за интензивно движение в нови ситуации), имаше 14 успешни действия и 17 грешни.

Коментарът може да свърши тук, но е необходима една наложителна скоба, за да поставим някои спорещ нас твърде важни въпроси.

В листата на „Левски—Спартак" за трите вакантни места за футболисти — кой и кога ще ги заеме? Четирите крила са контузени — постоянно със специфична игра, които не се заменят лесно — кой ще реши уравнението и защо толкова бавно се възстановяват след травми българските спортисти? Не е ли твърде дълъг периодът, в който организационни трудности спъват учебно-тренировъчния процес в „Левски-Спартак"?

Д. Д.

Страницата е подготвена от Митьо ЕКСЕРОВ със съдействието на Димитър МАРКОВ (Стара Загора) и Ангел ВЕЛИКОВ (Велико Търново).

Снимки: Димитър МИХАЙЛОВ, Емил МАНДЖАРОВ и Чавдар КУРТЕВ

УЕФА ДЕЙСТВУВА СТРОГО!

Срещата между „Борусия“ (Мьонхенгладбах) и „Интер“ (Милано) предизвика много коментари. И с необичайния и сензационен резултат (7:1), и с инцидентите... Появиха се в европейския спортен печат различни съобщения.

Фактите са изяснени. При иначе добър ред на стадиона зрител е хвърлил бутилка, която е ударила Бонинсеня по главата. Обясненията обаче са различни...

„Интер“ твърди, че бутилката е била хвърлена от западногермански гражданин, цитира дори неговото име и държи на обстоятелството, че на стадиона няма предпазна мрежа, коя то да отделя трибуните от терена. „Интер“ твърди също, че Бонинсеня е бил в безсъзнание цели осем минути, че неговите съиграчи са продължили мача със страх, че и тях може да сполети същата участ, и че не са напуснали само за да не предизвикат нови инциденти.

„Борусия“ от своя страна побърза да се похвали, че е осигурила добър ред (били наети 300 пазачи, имало 77 униформени полицаи и 7 криминални... чиновници), че Бонинсеня не бил чак толкова тежко ударен. (Приложена към документите на УЕФА е снимка, която показва, че италианецът при изнасянето му от стадиона държи ръка на очи, както не прави нито един припаднал... Цитират се и изказвания на червенокръстци, които изнесли Бонинсеня и които също твърдят, че положението му не е било чак толкова тежко. Сочи се накрая, че само четири дни по-късно Бонинсеня играл срещу „Верона“ и дори вкарал гол.) УЕФА получи и доклада на... криминалния директор Хартман, който счита за недоказано, че Бонинсеня е бил ударен от западногермански зрител, че наоколо е имало и много италианци — и дошли специално за мача, и работещи в ГФР.

А решението срещата да се преиграе в Берн показа по най-недвусмислен начин, че Европейският съюз на футболните асоциации е решил да се бори безкомпромисно с всички инциденти, с всички неспортсменски прояви. Имало е инцидент и това е достатъчно, за да се вземат най-сурови мерки! Независимо от това, че той не е повлиял на резултата (Бонинсеня е бил ударен при 2:1, Жаир се е контузил и „Интер“ останал с 10 души едва в края на мача, когато големият резултат е бил факт, а Корсо, който се е държал и преди това неприлично, е бил отстранен при 7:1!)...

Решението на дисциплинарната комисия, основано на меморандума на УЕФА за дисциплинарните провинения и наказания (и по-точно на т. 2, буква „г“), трябва да бъде наистина предупреждение към всички отбори и състезатели, които участвуват в международните прояви на стария континент.

...Коментарите и сега продължават. Някои от наблюдателите считат, че „Интер“ е успял в усилията си двубоят да бъде решен повече на зелената маса, отколкото на зеления терен. Други не крият интереса си към срещата-реванш. Та нали „Интер“ писа официално до УЕФА, че „би било невъзможно да се осигури сигурността на играчите на „Борусия“ при срещата-реванш“. Трети считат, че с неприятните инциденти трябва да се свърши веднъж завинаги, че трябва да се действува строго.

И те са най-прави!...

„ЗЛАТНА ЕСЕН“

Последната проява за годината от XX юбилейни летни пионерски и средношколски игри бе кросът „Златна есен“, проведен в Благоевград. Потопен в топлите златисти багри на есента и приятния ден, градът посрещна гостоприемно 216 пратеници на 24 училища от цялата страна. В този финален апотеоз на многостранната състезателна дейност на учащата се младеж, осъществена от отдел „Физическо възпитание“ при Министерството на народната просвета и окръжните отдели „Народна просвета“ през годината, се срещаха най-добрите млади атлетки и атлети. Състезанието бе вълнуващо, съдържателно и полезно. Вълнуваше с нетърпението на старта, с настървението по разстоянието, с горещата финална борба, проявени от тези момчета и момичета. За това говори фактът, че нито един от участниците не напусна борбата независимо от мястото, което щеше да заеме в крайното класиране. Иначе не можеше и да бъде. За да дойдат тук, участниците бяха прекипели в много предварителни битки, в състезания между училищата, окръжни и зонови пресявания, където ситата очевидно са били твърде гъсти. В това е голямото съдържание и полза на състезанието. То поевролява един продължителен подбор, дава възможност за изява на много таланти. А бягането е основно средство за развитие на онези така необходими на младите физически качества, на които се гради успехът към върховете на спортното майсторство. В това отношение то е добър атестат и за многобройните преподаватели по физическо възпитание от страната, за тяхната любов и всеотдайност на леката атлетика.

Пред паметника на Гоце Делчев в центъра на града една след друга стартираха разноцветните групи на пионерките, пионерите, девойките и юношите. Затрогваща бе упоритостта и амбицията, с която се втурваха напред момчетата и момичетата, ту едно, ту друго изскачаше напред, а цветовете и емблемите на младите тела преливаха в многотонна гама от воля и устрем. Затова и умората на финала не тежеше, а обагряше с безкрайно щастие радостта от победата. Как искряха очите на Тимко Сотиров от училище „Ив. Вазов“ в Нова Загора, бягащ с номер 754 (номера на неговия кумир Михаил Желев), когато пристигна пръв на финала сред пионерите — непосрамил големия наш бегач. А увереността на Генчо Иванов от електротехникума в Ст. Загора, повел колоната сред най-големите и завършил пръв 3000-метровото разстояние, будеше оправдана надежда, че утре ще има много като Желев. В останалите групи победиха: пионерки — Г. Петрова от VIII основно училище в Ст. Загора; девойки — Г. Савова — ТМТ в Ямбол. В отборното класиране първите места заеха VIII основно училище в Ст. Загора с 18 т., училище „Ив. Вазов“ в Нова Загора (Сливенски окръг) — 21 т., Икономически техникум „Г. Димитров“ в Силистра и механо-електротехникум в Самоков (Софийски окръг).

Заслужава да се отбележи отличната организация и ред на състезанието. Главна заслуга за това имат преподавателите по физическо възпитание в Благоевград, които бяха положили много грижи и старание със собствени сили да проведат това голямо и хубаво състезание.

Стоян ГЕТОВ

последната лекоатлетическа проява за годината на учащата се младеж. В кроса „Златна есен“ се изявиха много млади атлети и атлетки, от които очакваме бъдещи успехи.

Снимка: Димитър ГРУДЕВ

УСПЕШНИ «ИЗЛЕТИ» НА СОФИЯНКИ

Волейболният шампионат все още „набира скорост“. Мъжете не са започнали, а при жените все още няма решителни срещи. В събота и неделя младите локомотивки от столицата дебютираха в два пловдивски мача. Срещу студентките са играли леко, технично, уверени в силите си. Срещу „Марица“ (с победа също с 3:0, но с трудно спечелени последни два гейма — 16:14, 19:17) са показали, че имат воля и достатъчно нерви, за да печелят в трудни минути.

„Арда“ в два мача у дома си регистрира две загуби с по 1:3. Но от сведенията, които получихме, стана ясно, че с играта си срещу ЦСКА „Септ. знаме“ и „Славия“ отборът е създал добра турнирна атмосфера.

Зрители и състезателки във Враца бяха изненадани — и то не от един, а от два сюрприза. Първият беше ранният сняг и студ, а вторият — разбитите (след някаква близка взривна работа) стъкла на залата. Така при почти зимни условия „Ботев“ загуби и двата си мача с по 0:3. По-сполучливо игра срещу „Левски—Спартак“, но силната игра на Т. Гогова и Р. Иванова все пак сравнително лесно сломи съпротивата им. Състезателките от „Ботев“ играят много активно в защита, където няколко съвсем млади момичета — още ученички в гимназиалния курс, имат отлични прояви. Но без добри завършващи удари отборът не би могъл да разчита на успех. Срещу „Академик“ им бе ше особено трудно.

С една дума, всички „излети“ на софийските отбори бяха успешни.

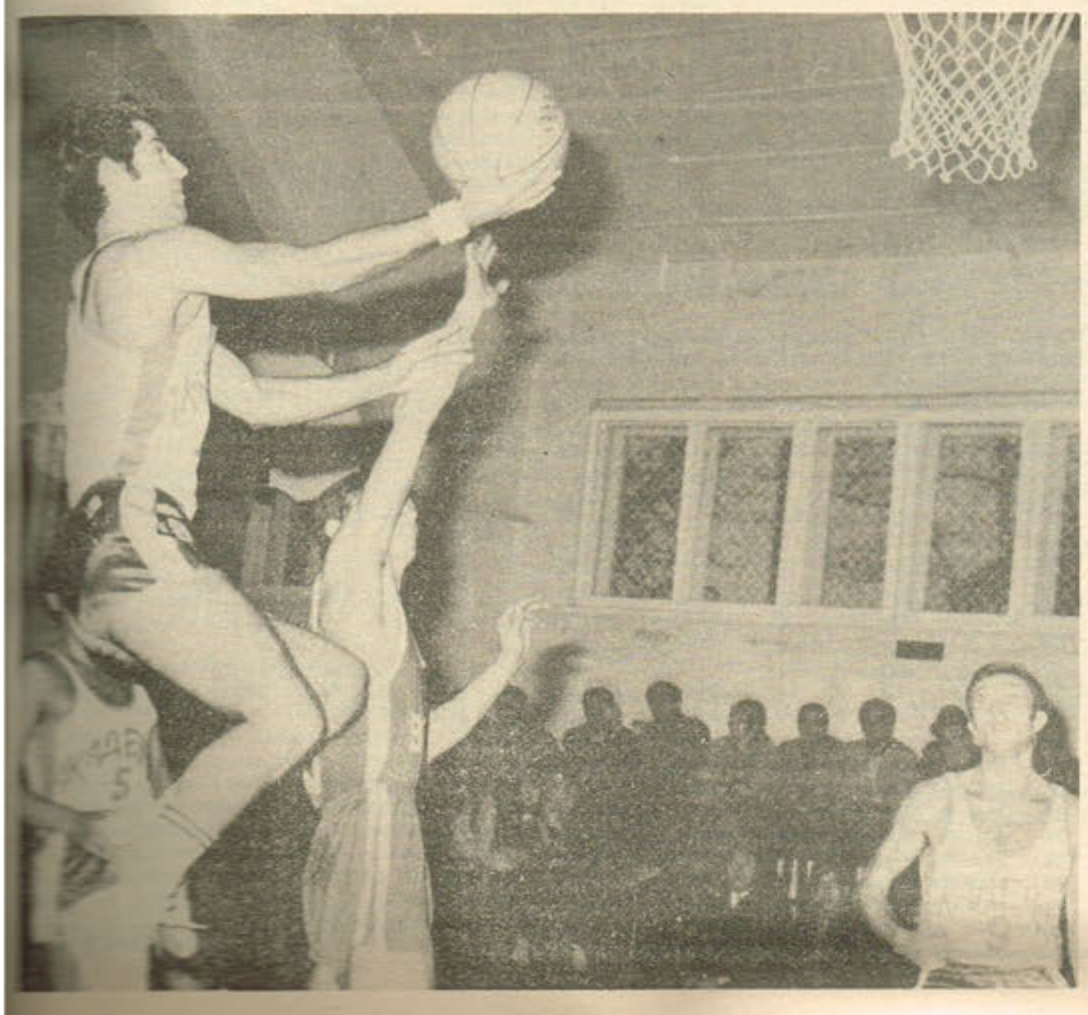
Янко ЯНКОВ

Из 27-та щафетна обиколка на Народното събрание в чест на Великия октомври.

Бързаков щурмува коша на ВИФ „Г. Димитров“. Шампионът „Академик“ (Сф) стартира в новото баскетболно първенство с убедителна победа срещу по-непретенциозните си колеги — 118:71 (62:32)

Снимка: Иордан СКРИНСКИ

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР...

«МАЛКИЯТ МАРАТОН» И НЕГОВИТЕ ПРОБЛЕМИ

— Стартира и баскетболният маратон! — възкликна един от съседите ми в зала „Сливница“, когато в неделя бе разиграна първата спорна топка в първия „софийски“ мач от първия кръг на новото републиканско първенство по баскетбол за мъже. После сам се поправи:

— Всъщност какъв „маратон“ ще бъде това — прилича повече на спринтово бягане...

И наистина новият шампион ще бъде излъчен в рекордно къси срокове, при максимално сгъстена програма, върху която е сложил своя отпечатък наближаващият „Мюнхен-72“, а и увеличеният състав на „майсторската“ група — от 10 на 12 отбора. Друг е въпросът, че някои страни (СССР например) облекчиха олимпийската подготовка на своите националн чрез отказването от редица клубни турнири (включително и от купата на шампионите, чиито носители са), без да посягат на вътрешния шампионат. По-важно е как нашите специалисти, треньори и състезатели ще се справят с възникналите проблеми на „малкия“ баскетболен „маратон“. И така: дванадесетте елитни мъжки отбори ще изиграят по 22 срещи за малко повече от 3 месеца в два полусезона с 5 междинни кръга, които ще определят както носителя на титлата и останалите медалисти, така и четирите състава, които ще се простят с висшата лига. Не ще и дума, че минималната възможност да се поправи евентуална грешна стъпка ще доведе до безкомпромисна борба във всяка среща, че двете точки често ще се гонят „на всяка цена“ — с всички неприятни последствия от това. И само твърдите и безкомпромисни действия на Българската федерация по баскетбол, на съдийската колегия и на дежурните секретари могат да предотвратят тази реално съществуваща опасност.

Така или иначе, на 5 март 1972 г. ще свърши и този шампионат. Но породените от него проблеми ще останат... Защото след това само за 10 процента от нашите елитни баскетболисти (тези, които ще заслужат честта да облекат националните фланелки) е осигурена състезателна програма: „Наградата на София“, предолимпийски квалификации, участие (евентуално) в олимпийския турнир в Мюнхен. Но останалите 130 състезатели? Засега те са обречени на принудително бездействие и дълг на федерацията и на дружествата е отрано да помислят как да ги изтръгнат от него. Защото бездействието винаги е било враг на майсторството, а ние се стремим да играем майсторски баскетбол...

Петър ХАДЖИЙСКИ

СПРИНТЪТ В БЪЛГАРИЯ –

ВРЕМЕННА «ТРАВМА» ИЛИ СЕРИОЗНО ЗАБОЛЯВАНЕ ?

Имаше и българи в европейския елит
Изпълнение на плана... 6 на сто!
Липса на таланти или ... треньорска немощ?

Л. Запрянов начело на ранглистата през тази година на 100 м

П. Христов и Джеси Оуенс през 1935 г.

Я. Братанов начело на ранглистата през тази година на 400 м с пр.

Беше време, когато спринтът* бе гордост за нашата атлетика. Да не се връщаме в далечното минало — годините на А. Колев, А. Гаврилов, Цв. Берковска, В. Коларова. В периода 1950—1956 година те създадоха атлетическо реноме на нашата страна — и с поредицата от победи в двустранните срещи на националния ни отбор, и с представянето си на открити международни състезания, и с класирането им в челните десетки и двадесетици в ежегодните европейски ранглисти (най-висока позиция достигна през 1951 г. Ангел Колев, който разделяше 2—3 място на 100 м (10,4) и 4—7 място на 200 м (21,5).

Наследи ги друго, не по-малко авторитетно поколение, водено от М. Бъчваров, Вес. Вълов, Ж. Трайков, Сн. Керкова, Цв. Исаева. Не е тъй блестящо, но затова пък значително по масово бе попълнението на спринта от третото поколение — след 1964 година: Шипоклиев, Глухчев, Витанов, Терзийски, Дюлгеров, Йовчев, Ганчев, Арнаудов... При жените, след известно спадане, се появиха Бобчева, Казанджиева, Венкова, Златева, Вълкова, Кошничарска, Йорданова (без да смятаме петобойките Юрукоза и Ангелова). Този състав ни донесе в Букурещ за първи път хегемония в спринта на балканските игри — от 15-те медала в индивидуалните спринтови дисциплини и победата в щафетата 4х100 м. Такава позиция бе извоювана от мъжете още при възобновяването на игрите през 1956 година и почти неизменно поддържана доскоро (в чистия спринт — 100, 200 и 4х100 м — ние притежаваме 19 от 39-те титли през годините 1956—1969).

И ето че изведнаж сме изправени пред криза в спринта. Какво се случи? Как стана тъй, че на балканските игри в Загреб тази година мъжете „клъпнаха само трохи", оставени ни от югославяни, гърци и румънци? Случайно ли бе това?

Нека не се заблуждаваме. Провалът в Загреб сам по себе си не е катастрофа. Временен застой или известно спадане на резултатите и друг път е имало (не само у нас, но и в много по-силни атлетически страни). Неуспълуки и неудачно представяне — също. Това обаче не бе просто „лоша година". Защото нашите спринтьори никога не са били така безпомощни, както през цялата 1971 година. Общо отстъпление по всички показатели, както личи от примерите, посочени по-долу. Коя е

ПРИЧИНАТА

или по-скоро причините за тежката „травма" в спринта при мъжете?

Очевидно това е първият въпрос, който трябва да намери отговор, ако искаме да се измъкнем от това състояние. Това обаче не стана и след обсъждането на „отчета-анализ за състоянието на спринта и препятствените бягания", състояло се с участието на всички специалисти в тази област. Не може и да бъде другояче след това „безплодно" съвещание. И отчетът на старши треньора Д. Димитров, и изказванията (с три-четири изключения) бяха далеч под нивото на специалисти и познавачи — повърхностни, разпокъсани, мъгляви.

Тон за тази обърканост като че ли даде докладът на старши треньора. Меко е да се каже, че той бе незадълбочен. Не би трябвало да се изисква от всеки да пише художествено, нито да се изразява литературно. Но за един специалист с висше образование и дългогодишна практика, ръководител на спринта в България, е задължително да бъде ясен, да знае какво казва (още повече когато е написано на книга), да не обърква понятията. Още първото изречение в доклада ни сепва: „Независимо от достигнатите много високи постижения в спринтовите и препятствените бягания, същите непрекъснато подобряват своите качествени страни..." Наистина трудно е да се схване смисълът на този увод. Кой всъщност подобрява качествените си страни — по стиженията или бяганията?

И не е ли обидно, когато се говори за допуснати слабости в подготовката с националните отбори (което предполага разглеждане на методически слабости), само една от десетте точки да е от методическо естество, а останалите девет — организационни?

Независимо от непростимото смесване на така различни понятия, човек трудно може да повярва че тази „единствена" методическа слабост — големият брой на тренировъчните лагери — е довела до плачевното ни състояние. Впрочем изглежда, че старшият треньор не иска да го види, тъй като по този въпрос се ограничил само в един пасаж: „Не осъществихме планираните точки и постижения на европейското първенство и не допринесохме за изявата на българския спорт на международното поле, а на балканските игри не дадохме очаквания принос".

Не е кой знае какво, нали! Да видим обаче каква е всъщност балансът за 1971 година?

● Пълен провал на балканските игри!

● В проектосъстава за европейското първенство бяха включени 8 спринтьори (вкл. препятствениците). От тях само един постигна планирания резултат — юношата Л. Запрянов (10,5 сек., треньор Р. Попов), т. е. далеч недостатъчен за европейско първенство (на 200 м Запрянов не постигна предвиденото 21,2).

● В разширения състав на националните отбори фигурираха имената на други 14 състезатели-спринтьори. И отново само едно изпълнение — Я. Братанов (400 м с пр. — 51,8), със същия треньор, също юноша.

● Под контрол и ръководство на БФЛА се намираха още 30 спринтьори. И пак само един оправда надеждите — Ст. Яйцаров (юноша — 10,7 сек., треньор Б. Капустяков). И така равносметката по изпълнение на плана: от 56 състезатели само трима (и тримата юноши) са постигнали планирания им резултат — т. е. по-малко от 6 на сто! Далеч по-голям е обаче броят на тези, които са понижили резултатите си в сравнение с предишната година — повече от половината. Още по-лошо е това, че само за 4 от тези 56 спринтьори може да се каже, че са достигнали пределна възраст. Останалите 52 са в най-хубавите си години — от 17 до 24. При това запланираните резултати не са кой знае колко високи, а напълно съобразени с възможностите им.

● Само една от петте спринтови дисциплини за мъже, има покачване на средния резултат на първата десетка (400 м с пр. — от 53,60 на 53,43). В останалите четири той е по-слаб от 1970 година: 100 м — от 10,52 на 10,64, 200 м — от 21,00 на 21,63, 400 м — от 48,80 на 48,36, 110 пр. — от 14,69 на 14,76. При жените положението не е много по-добро: еднакъв средеи резултат на 100 м — 12,03, малко по-висок на 200 м — от 24,92 на 24,88 и снижение на 400 и 100 пр. — от 56,53 на 56,60 и от 14,30 на 14,36.

● В една дисциплина (от деветте) има по-добро първо постижение — 200 м. 3 останалите осем първият ни състезател е по-слаб.

Нека всеки си направи изводите и да изберe прилагателното — незадоволително, неуспешно, застрашително, или... Но това не бе отразено изобщо в доклада.

Още по-голямо недоумение обаче предизвикаха изказванията на специалистите в съвещанието. Само двама-трима от тях се опитаха да допълнят отчета, да се задълбочат и анализират досегашните начини на работа, да потърсят изход от това състояние. Останалите (кои по-многословно, кои изказали се по задължение) не можаха да докоснат същината на проблемите, ограничаваха се в общи приказки, в нападки срещу старшия треньор и самооправдания. С нищо не допринесоха и изказванията на представителите на катедрата по лека атлетика при ВИФ „Г. Димитров" — пейният ръководител доц. Ат. Коларов и дългогодишните преподаватели доц. К. Димитров и доц. Д. Бъчваров. Първият зае позата на обвинител, без да навлиза в проблемите изобщо, като надълго се опита да оправдае своята състезателка и себе си за „дезертьорството" им по време на балканските игри. Димитров обсипа с епитети (от рода на „предатели") своите „противници" и също не се спря върху спортно-технически или методически въпроси. Единствено в думите на Д. Бъчваров се прокрадваха някои мисли и предложения по същество.

И така... краят на двудневното съвещание не можа да внесе яснота по причините за застрашителното изоставане, нито да кристализира основните проблеми, или пък да набележи мерките за подобряване на работата. Увисна във въздуха и уместо предложение за излъчване на комисия, която да обобщи изказаните становища, доколкото имаше такива, и излезе с конкретни предложения.

ПРОБЛЕМИ, ПРОБЛЕМИ...

Може би твърде много място бе отделено за подобно съвещание. Не без основание, въпреки безплодността му. Като че ли за първи път категорично се разкри липсата на концепция (с две-три изключения) у нашите треньори в спринта. Какво друго, ако не методическа немощ е първостепенната причина за днешното състояние!

Нима на националните състезатели не са предоставени всички условия за подготовка? Нима не са осигурени достатъчен брой състезания? Нима няма приток от перспективни млади попълнения (ако не таланти)? Нима всички те не работят целогодишно съобразно съвременните изисквания за големи натоварвания? Всички бяха съгласни, че на тези въпроси би трябвало да се отговори утвърдително. Какво остава тогава, освен... треньорско умение! От друга страна, почти със същите треньори в миналото имахме добри резултати. Не трябва ли да приемем (може би на някои е неудобно да признаят този факт), че и „човешкият материал" не е от същото качество или не притежава същата упоритост и себеотрицание за достигане върховете? Или пък разнегласията (най-меко казано) са дали силно отражение върху работата между треньорите. Единната система за подготовка на федерацията фактически не бе приложена. Тези, които се противопоставиха на нея (М. Бъчваров, В. Райнов, Р. Попов) не предложиха своя. Стихийността продължи да доминира и плачевните резултати са налице. Публична тайна е злата критата война „всеки срещу всеки" — неколегиалност, завист, сплетни, кражба на състезатели и други рецидиви между треньори. Необяснимо защо зачестиха много и травмите (пр... но Д. Бъчваров изтъкна като ... чина лошата писта и липсата н... тан, но това не е единственат... лекуването им е твърде продъ... телно и неефикасно.

Не е от журналистическа к... тентност разискването на на... методически, спортно-технически... блеми. За тази цел има специ... ти — научни работници (отдел... ка" и Национален научен це... катедра във ВИФ „Г. Димитров... ньорски съвети... Те са, които ... ва да анализират обема и качес... на тренировъчните натоварвани... риодизацията на подготовката ... пределението на методичните е... ви, предпазването от травми, вт... ловяването и т. н., и т. н. Досе... ва не е сторено. Да се надяваме ... ще бъде извършено!

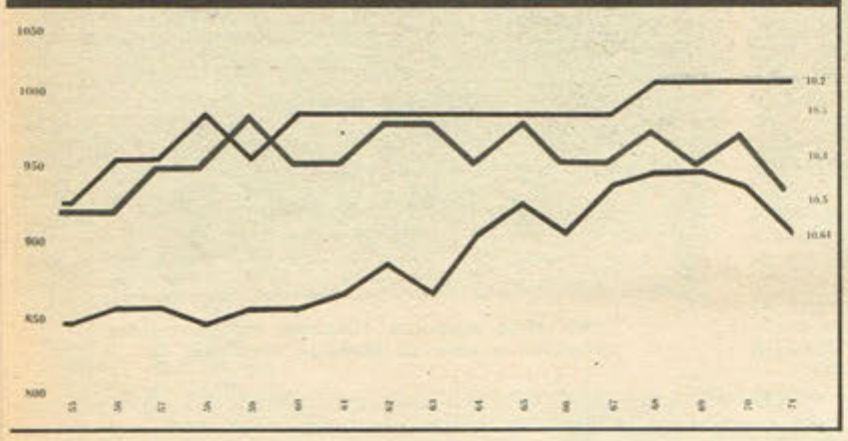
Не би било излишно да завъ... тези бележки с една уговорка. Н... ната мъдрост „от всяко дърво с... не става" не е празна приказка ... ва с особена сила важи за спр... Съвременните методи на спортн... нировка могат да компенсират ... до известна степен липсата на ... дени качества. Не може да очак... че всяка година или две на пи... ще има по един Колев или Бъч... лин Трайков. Дори такива мощ... летически страни като СССР, ... ГДР, Франция и други не мога... стоянно да произвеждат сприн... от първа величина. В СССР напр... отдавна овакантеното от Суха... Игнатиев място бе попълнено ед... скоро от Борзов. Голямата т... га ГФР в миналото — Фютерер... мар, Хари — все още чака досто... местник. Но по силата на всеоб... прогрес (повече наука, повече ... варване, по-голямо умение на... ньорските кадри, по-бързи ... инозина в СССР или ГФР дос... ка и задминаха рекордите на ... нитите си предшественици. С... вяждаме и в ГДР, във Франци... по-малко прочути атлетически с... ключително и на Балканите.

И ние имаме право да оча... същото при много по-големите т... които се полагат у нас за спо... специално за леката атлетика! ... броят на атлетите-спринтьори ... внушителен. Само на юношеск... стезания участвуват стотици. С... има немалко таланти, за ... „СТАРТ" справедливо повдигна... вожно въпроса: „Защо и къде ... бят младите таланти?" Тази п... не направи изключение в изява ... някои подрастващи спринтьори. ... споменатите по-горе ще допъл... имената на новите рекордьо... младша възраст П. Петров и Л... найотова, 18-годишния Евтим... мов. Така че основната причи... кризата в спринта не трябва д... сим в наличието на състезател... дри. Проблемът е преди всич... да не кажем единствено — ... ньорски!

Разрешаването на този пробл... нашия съюз, федерацията, като... при ВИФ „Г. Димитров" — ... хватно, държавнически, в унис... съвременните изисквания на ... и на спринтьорските дисципли... би доведе не само до възкре... миналата слава на българския ... но до по-големи успехи — де... за бъдещото място, което е пре... вено на леката атлетика в ... страна.

Марко ПЕТРУ

РАЗВИТИЕ НА РЕЗУЛТАТИТЕ НА 100 М (МЪЖЕ) ИЗРАЗЕНИ ПО МНОГОБОЙНАТА ТАБЛИЦА: НАЙ-ГОРЕ — ДЕСЕТИЯ В ЕВРОПА, В СРЕДАТА — ПЪРВИЯ У НАС И НАЙ-ДОЛУ — СРЕДНОТО ПОСТИЖЕНИЕ НА 10-ТЕ НАЙ-ДОБРИ У НАС.

*Когато се говори за спринт, съществува разногласие по обема му (включва ли или не бяганията над 200 м, препятствените бягания 110 и 400 м). В този материал понятието спринт е ограничено — 100, 200, 4х100 м и 100 м с пр. за жени — дисциплина, която без дискусии е спринтова. В горните редове понякога понятие се разширява — 400 м и препятствени бягания, поради това, че всички тези дисциплини бяха включени в обсега на една комисия на БФЛА през изтеклите две години.

РАНГЛИСТИ ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА

МЪЖЕ

100 метра

10,3	М. Бъчваров	59
10,3	Ж. Трайков	63
10,3	К. Шипоклиев	65
10,3	Г. Йовчев	70
10,4	А. Колев	51
10,4	В. Вълов	62
10,4	Я. Глухчев	63
10,4	М. Лалов	66
10,4	Тр. Терзийски	69
10,4	Д. Арнаудов	69

200 метра

20,9	Тр. Терзийски	68
21,0	М. Бъчваров	59
21,0	Т. Дюлгеров	71
21,2	Я. Глухчев	63
21,2	Г. Ганчев	70
21,3	Ж. Трайков	63
21,3	В. Вълов	64
21,5	А. Колев	51
21,5	Ст. Пенчев	64
21,5	Зл. Вачев	66
21,5	Б. Витанов	68
21,5	К. Шипоклиев	68
21,5	Д. Арнаудов	69
21,5	М. Петков	71
21,5	Г. Цветков	71

ЖЕНИ

100 метра

11,7	С. Казанджиева	70
11,7	Ив. Вълкова	70
11,8	В. Коларова	64
11,8	М. Бобчева	68
11,8	Я. Янкова	71
11,8	Ив. Венкова	71
11,9	Сн. Керкова	60
11,9	Д. Йоргова	66
11,9	Анг. Влъчкова	67
12,0	Я. Томова	58
12,0	А. Джубрилова	64
12,0	Д. Кондова	65
12,0	Сн. Юрукова	68
12,0	Л. Панайотова	71
12,0	Св. Златева	71
12,0	И. Кошничарска	71

200 метра

23,9	Ив. Венкова	70
24,4	Сн. Керкова	64
24,4	М. Бобчева	70
24,5	В. Коларова	64
24,6	Сн. Стоева	67
24,7	Сн. Юрукова	68
24,7	Св. Златева	70
24,7	Л. Панайотова	71
24,7	Ив. Вълкова	71
24,8	Я. Янкова	71

ВЕРЕН СПЪТНИК В БОРБАТА, ТРУДА И ЖИВОТА

В една от последните топли есенни утрини работата ме отведе на басейна на „Левски—Спартак“. Едър мъж с релефен профил изтъняваше край борда твърде сложни за възрастта му упражнения. Движенията му бяха уверени и точни. Върху бедрото на десния му крак личеше дълбоката бразда на зараснала рана... После се потопи в басейна, заплува плавно, спокойно, с мощни загребвания.

— Това е генерал Кирил Видински, един от подводничарите — задоволиха любопитството ми. — Всяка сутрин е тук, а вече навършва 57 години!

Но интересът ми едва сега се събуди:

— Отдавна ли спортувате, другарю генерал?

— От 37 години, всеки ден. Този чудесен навик придобих като емигрант във великата съветска страна. Преди да емигрирам, не съм се занимавал със спорт. Пък и до това ли ми беше тогава! Останах сирак от малък, а през цялата 1933 г. бях нелегален в София. Физкултура ни бяха туристическите излети на Витоша и Люлин, за да вършим партийна работа, и разбира се, бягането от полицейските блокади. Но какви екскурзии бяха това! Спомням си, една вечер спяхме в „Стражарника“ на Люлин. По едно време кучето взе да вие, да драска по вратата. Скочихме уплашени, помислихме, че е полиция. Когато погледнахме през прозорчето — край самия залет минаваше цяла глутница вълци...

През 1934 г. емигрирах в СССР. Там бях определен да уча в Комунистическия университет на малцинствата на народите от Запада (КУМЗ), където се развиваше и широка извънучебна дейност. Освен кръжоците и художествената самодейност на особена почит бяха физкултурата и спортът. По това време в Съветския съюз се водеше кампанията за покриване на нормите от комплекса ГТО. Случи се така, че аз работех в комисията по подготовката и покриването на нормите от комплекса. Оттогава започна и моето приятелство с физкултурата и спорта, което не е прекъсвало нито за минута през всичките години на борба, войни и труд. Увличах се от гимнастиката, плуването и гребането, от стрелбата. Без „Ворошиловский значок“ (който се даваше при покриване на нормите по стрелба) не можеше да се вземе комплексът ГТО. И трябва да ви кажа, че съм безкрайно благодарен на тази неувяхваща любов, която ми помогна да понеса изключителните тежести на многогодишната борба срещу нашия и световния фашизъм, помага ми и сега в трудовото ежедневие. Запомнил съм много случаи през нелегалния живот, по време на испанската война и трите партизански години, в които останах жив само благодарение на физическата издръжливост и закалка, на ежедневните физически упражнения, които не пренебрегвах и при тези условия. При едно сражение в Испания бях тежко ранен в крака и никой не вярваше, че той ще оздравее, че ще мога да ходя нормално. Благодарение на физическите упражнения и непрекъснатите тренировки обаче той се възстанови напълно и после, през партизанските години, не ми създаваше никакви ядове. Напротив: една вечер в с. Александрово, Шуменско, бяхме открити. Пристигнаха 14 камиона с войска и полиция, обкръжиха ни с четири кордона. И сега ми помогна спортната закалка — прескачайки през огради и дерета, успях да пробия кордона, да изляза от обкръжението.

Но най-много ми помогна покриването на комплекса ГТО и по-специално умението да греба при прехвърлянето ни с подводницата в България. Предварително бяхме разпределени по групи в лодките. Когато пристигнахме край нашия бряг, ръководителят ни Цвятко Радойнов попита кой знае да гребе. Оказа се, че само аз умея. Тогава той нареди да остана с последната лодка, в която бяха поставени сандъците с радиостанцията, оръжието и батериите. Когато излязохме на чист въздух, главите ни се замаяха — бяхме стояли дълго в трюмовете. Чувствувахме се съвсем отпаднали, а с малките плоскодънни гумени лодки се гребеше трудно. Но независимо, че тръгнах последен, аз настигнах другарите и им помогнах на прибоя, където повечето лодки се въртяха на всички страни и не можеха да преодолеят вълнението. Така успешно стъпихме на брега и по ботевски целунахме родната земя.

Както виждате, и сега продължавам занимания си: плувам, бягам, правя утринна гимнастика, използувам всяка възможност да излизам на екскурзия, лов и риболов. Движението е главното средство за поддържане на тялото и духа. Разбира се, всичко това изисква постоянство и воля, за да се изградят навици, да се създаде традиция — у отделния човек, у цялото семейство, у децата ни. Утринната гимнастика например отнема само 10 минути, а каква огромна полза носи. Човек се чувствува цял ден бодър, жизнерадостен, работата му спори, настроението е повишено. А това в крайна сметка е здраве и дълголетие. Но струва ми се, че малко се прави у нас в тази насока. Имам впечатления, че все още няма достатъчно условия за физкултура, за занимания на обикновените хора — достъпни и удобни терени и съоръжения, инструктори. А и пропагандата, ако щете, не се води постоянно, системно...

Използувам случая да кажа на младите да не бягат от физкултурните занимания, да се грижат отрано за здравето си. Чух, че се внедрява спортният многобой „Родина“ — той дава прекрасна възможност за масово спортуване.

Физическата култура и спортът са верен спътник — в борбата, в труда и в живота. Това не е гола агитация — това е истината на моя собствен опит, на моя живот!

Стоян ГЕТОВ

КЪМ МЮНХЕН — С ЦЯЛАТА «ЗЛАТНА ДРУЖИНА»

В неделя, последния ден от световното първенство, когато се събира жетвата от медалите и точките, и когато бойните доспехи на целия ни отбор блестяха готови за последната битка, за Георги Мърков пристигна подкрепление. Дойде баща му. Пременен, издокаран, усмихнат... А сърцето му — стегнато в юмруците на съмнението. Ще стане ли? Световен шампион от техния род, от рода на тези познати в Пазарджишкия край ятаци, които не пренебрегнаха в антифашистката борба? Но сега беше друго — сега можеше и да се поуплаши малко. Важното е, нали, Георги, да не се уплаши.

Георги не се уплаши. Посрещна, както си му е ред, баща си и зет си — дошъл и той да помага, — настани ги на трибуните... И се развъртя на тепиха. Работа имаше много. Затова и от подкрепата имаше нужда и се радваше. Радваше се и на публиката, която го грабваше със спонтанния си вик още от тунела и с този вик — сякаш на криле — го носеше към тепиха...

Четири борби за един ден! Четири борби с най-добрите, с преминалите вече през ситото борци, с най-силните. Изобщо категорията му — 82 кг — беше „най-населената“, сякаш най-много яки момчета се бяха пръкнали в света точно с тези килограми!

Общо се бори осем пъти, най-много от всички, пък и беше опериран миналата година от апендисит, беше пропуснал тренировки, та последните му мачове караше повече на воля, със стиснати за зъби...

Почна схватката с турския борец Алпкоч. Срещна един груб, упорит, решен на всичко противник. Когато всичко свърши благополучно и баща му нахълта в съблекалнята, всички широко се усмихнаха на думите му, казани искрено и твърдо:

— Още малко и щях да скоча през оградата да го науча него!

Мърков, с прямия си характер, има много приятели. Истински приятели — дори и сред най-големите си противници на тепиха. На миналото световно първенство в Канада полският борец Липен просто не се отделяше от него.

— В София ти ще бъдеш пръв, а аз — втори...

Тук отново се срещнаха като приятели — заедно загряваха. Пред срещите полякът повтори прогнозите си... Но после, при двубоя, се опита с всички средства да направи „рокада“ в предвиждането си. Не успя. Мърков малко се разсърди на грубите му хватки, но полякът макар и да му беше криво, дойде по едно време и му се извини...

— Каквото било — било... Нека да сме си приятели — каза Георги

И си стиснаха ръце.

Но най-трогваща е дружбата му със съветския борец Агамов. В третия ден на шампионата, когато пред ставителят на нашата „земя колкото човешка длан“ победи пратениците на две велики сили — СССР и САЩ, — победеният Агамов с един спортсменски жест просто плени сърцето на нашия борец.

— Бяхме в лабораторията — вземаха ни проба „антидопинг“ — каза Мърков. — Дойдох така, както си бях на тепиха — по борцово трико. Агамов, който съвсем естествено тежко преживяваше своето отпадане от борбата, все пак си беше взел анцуга. Като ме видя да студувам в хладната лаборатория, се съблече и ми даде спортния си костюм.

— Вземи, ти ще се бориш по-нататък, на тебе ти трябва топлина.

Що се отнася до нашите борци, Мърков особено цени дружбата си с М. Колев. Но преди това слага две други личности, които според него са го направили човек и състезател.

— Филип Кривиралчев ме спечели завинаги с това, че ни тренира не само с думи, а с всичко — с душата си, със сърцето си... Учи ни не само със знанията си, с ума си, но и с личния си пример. На друг може и да откажа да изпълня нещо, но не и на него. Защото зная, че е премислил, защото и той е с нас, със стезателите, и споделя всички несгоди.

Другият е специалният треньор на отбора за развитие на сила. Димитър Галинчев.

— Той беше титуляр на същата категория преди мен. Аз го заместих в отбора. Пред световното първенство ми помогна много. Казваше ми: „Аз не можах да взема медал — беше четвърти на олимпийските игри, — но ще направя всичко ти да вземеш... Ти трябва да победиш и за мене, и за тебе.“ Много се радвам, че така стана, че му се отблагодарих.

Запитах го:

— Имаш ли загуба, която често си спомняш?

Не мисли дълго. Въпреки че за тези осем години, през които обикаля тепихите, е имал сигурно доста неприятни моменти. Още от 1963 година, когато първият му треньор Т. Динов го откри в пазарджишкия селскостопански техникум.

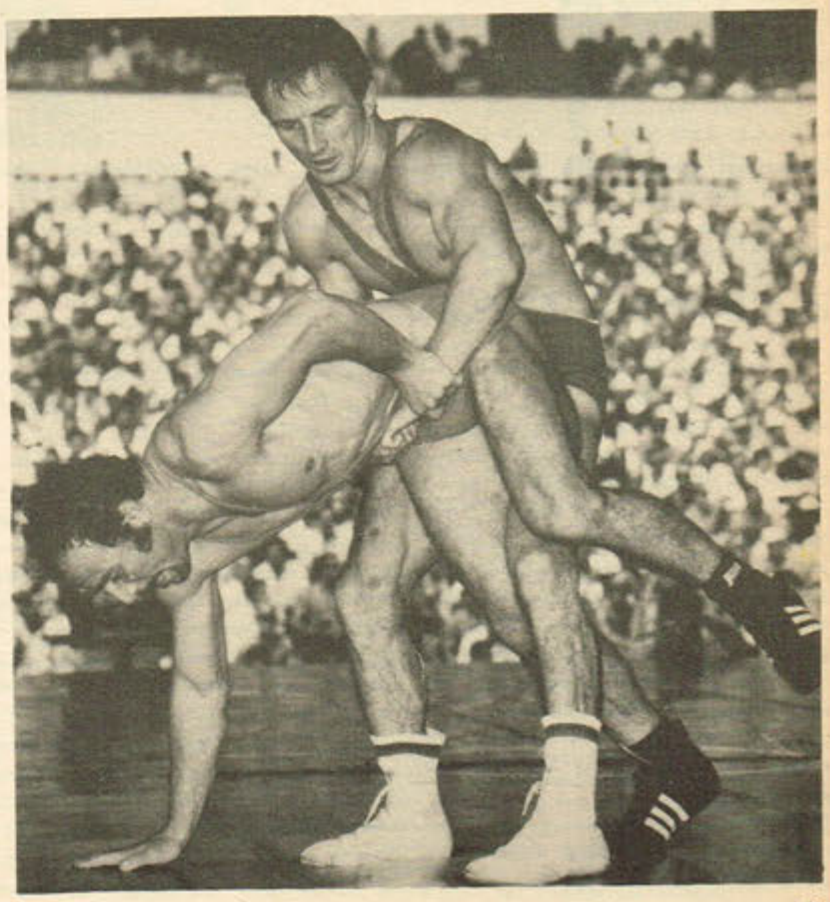
— През 1969 година — бях вече за втори път републикански шампион, имах отлични условия за тренировка в „Левски—Спартак“ под ръководството на Сл. Славов, бях вече работил и три години с Филип Кривиралчев в националния отбор и... Случи се това в с. Ковачево. Много исках да се боря там на едни народни борби. Познаваха ме, чакаха ме всички. Сякаш всичко беше направено специално само за мене... Излязох аз на тепиха срещу един млад и набит борец и тъкмо „започвах“, тъкмо мислех, че не трябва веднага да го свалям — нека погледат хората борба, — когато той се хвърли в краката ми и докато усетя, лежах по гръб! Такъв срам рядко се случва... И все пак това ми бе не само един добър урок, че спортистът трябва да бъде готов винаги за битката, но и още веднъж ме увери, че България има безброй таланти! И борбата у нас има богати перспективи за развитие.

С два медала от световни първенства — в Едмънтън беше трети — Г. Мърков вече има пълно основание да се стреми към олимпийско призово място. Добре знае, че пътят към олимпийската стълбица на победителите преминава през море от труд. Но това море не е вече нито непознато, нито страшно за него. Умее отлично да „плува“ сред щангите, сред безбройните хватки на тепиха... И още нещо — към Мюнхен ще върви не сам, а с цялата тази „златна дружина“, водена от Кривиралчев.

Борис КОВАЧЕВ

ГЕОРГИ МЪРКОВ: спокойствие и вяра в собствените сили преди схватките...

Висока техника и мощ на тепиха...

Богатири

С горда стъпка при откриването на V спартакиада на народите на СССР дефилират ветераните, донесли много слава на съветския спорт.
Снимка: Юрий МОРГУЛИС

КАТО ДРУЖНО

Москва, специално за „СТАРТ“

Последният голям успех на съветския спорт бе извоюван по време на неотдавнашното европейско първенство по гимнастика в Минск. Още веднъж за всички стана ясно, че съветската женска гимнастика расте върху здрава основа. И както изглежда, нейните извори се крият в плавния, мечтателен характер на руската жена. Сега лидери в тоя спорт са елегичната Лазакович, у която има поразително съвършенство на линиите и отмереност на всички движения; Туришчева, чиито упражнения са пренаситени с елементи на „ултра си“; вечно засмяната и неудържима върху подиума Бурда.

Радостно е, че тия три девойки са от различни краища на необятната съветска страна — Витебск, Грозни, Воронеж. Радостно е, че различните национални школи — руската, белоруската, украинската, грузинската, узбекската, арменската — се сливат в общия могъщ поток на съветската гимнастика. Тая многонационалност е една от тайните на целия съветски спорт — не само когато става дума за гимнастическите подиуми. Не по-малко дружно е и семейството на борците. И ако за формиране на нашата школа в класическия стил основна роля изиграха русите, украинците, белорусите, естонците и грузинците, в свободния освен тия народи трябва да спомена арменците, молдавците, дагестанците, осетинците, националностите от Средна Азия.

До тая година съветските „класици“ не знаеха поражение на световно първенство. И чест и слава на българските богатири, които успяха — надяваме се, временно — да ни отнемат палмата на първенството и по такъв начин да дадат нов тласък за развитието на тая борба у нас. Няма смисъл да изброяваме имената на десетките световни, европейски и олимпийски шампиони, които сме имали и имаме в

ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ В ОЛИМПИЙСКИЯ СТРОЙ

В навечерието сме на две олимпиади — зимните игри в Сапоро и летните в Мюнхен. През настоящата предолимпийска година се навършиха две пълни десетилетия, откакто съветските спортисти участвуват в олимпийското движение. За големите им успехи в тия най-големи световни спортни форуми разказва КОНСТАНТИН АНДРИАНОВ — председател на Олимпийския комитет на СССР и член на Изпълнителния комитет на МОК. Статията е предоставена на „СТАРТ“ специално от АПН.

Двадесет години не са много. И затова толкова по-голям е приносът на съветския спорт в олимпийското движение.

Всенародност, масовост, достъпност — такива са основите на съветския спорт. Неговите концепции съвпадат с олимпийските идеали, така че спортните организации на СССР още от първите дни на включването си в международното олимпийско движение станаха пропагандатори на хуманните принципи на олимпизма.

На олимпийските стадиони в Хелзинки, Мелбърн, Рим, Токио и Мексико, по снежните и ледени арени на Кортина д'Ампецо, Скуо Вали, Инсбрук и Гренобъл най-добрите атлети на Съветския съюз заедно със спортистите от петте континента в честно съревнование утвърждаваха прогреса на спорта и идеите на мира. В летните и зимните олимпийски игри през това време стартираха 1755 съветски спортисти. Те поставиха 83 олимпийски рекорда, от които 23 превишаваха световните. Това ли не е доказателство за вярност към олимпийския девиз: „По-бързо, по-високо, по-силно!“ А общият сбор от 534 златни, сребърни и бронзови медала, спечелени в игрите, достатъчно красноречиво говори за висока спортна класа, мъжество и воля.

Икономическите, политическите, социалните и културните изменения в живота на всички народи от нашата планета оказаха голямо влияние върху световния спорт. В същото време организационните форми на световното спортно движение и особено на олимпийския спорт явно изостават от живота. Естествено много от съществуващите пунктове в олимпийската харта, засягащи организацията и протичането на олимпийските игри, трябва да бъдат преразгледани или уточнени. Под влияние на прогресивните сили, на първо място Съветския съюз и другите социалистически страни, през последните години МОК прие редица решения с важно значение за съдбините на световния спорт, за демократизирането на олимпийското движение. Съветските представители в МОК и в международните спортни федерации ще продължават борбата за по-нататъшно демократизиране на МОК, ще настояват всички страни да имат представители в тая организация, а олимпийските игри да се използуват за укрепване на дружеските връзки между спортната младеж в света, за възпитаването ѝ в дух на взаимно уважение, дружба, сътрудничество и честно спортно съперничество.

Известно е, че прогресът на спорта зависи от социалните фактори. Социалистическият строй, който предоставя неограничени възможности за занимания с всички видове спорт на всеки член от обществото, създаде обективни основи за мощния спортен напредък на СССР и другите социалистически страни, нареди ги сред челните спортни държави в света.

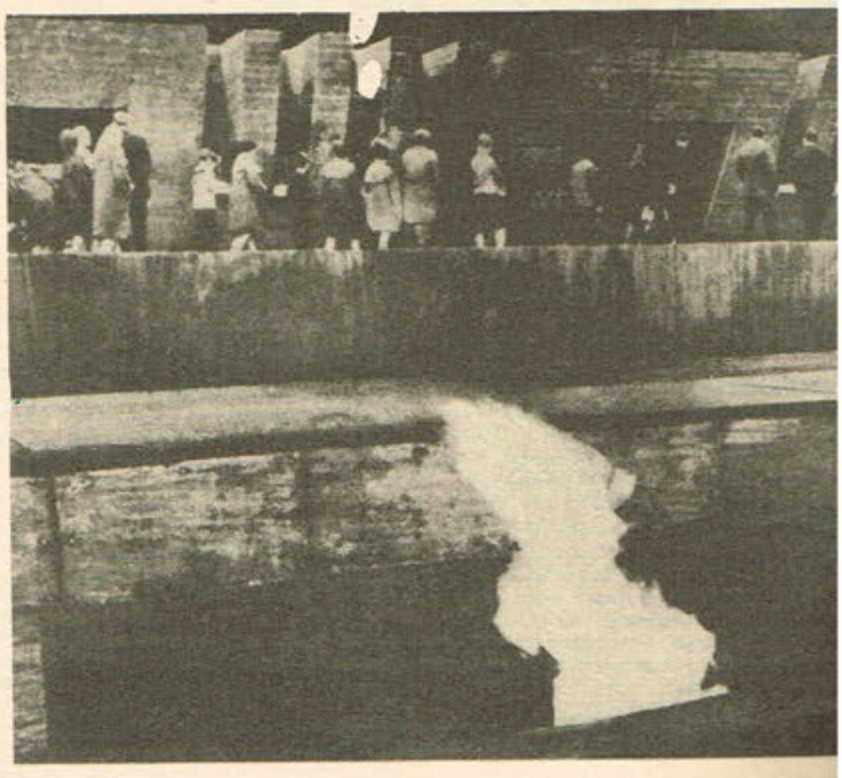

Двубой на най-високо равнище. Сред чехословашката отбрана е Анатол
ветския сборен отбор, който има в актива си 3 олимпийски, 11 световни и

Естонският щангист Яан Талтс мечтае пръв в света да преодолее границата от 600 килограма в първа тежка категория.

ДА ПОМНИМ

НОВО ИМЕ В СБОРНИЯ ОТБОР: ОЛЕГ ДОЛМАТОВ

Тая година го повикаха първо младежкия отбор на СССР и момък кът не се посрами. Както и в своя клуб „Кайрат“ (Алма Ата), изпълня ваше точно трудните задачи на играч от средата на терена. А беше само на 23 години. И ето че на 11 август го изпробваха на най-високо равнище — в сборния отбор на клубовете на СССР, който в Гданск завърши 1:1 с единадесеторката на Полша. След тоя полуофициален дебют името на Олег Долматов започна да фигурира във всички протоколи за мачовете на първия сборен отбор...

Олег постъпва в института по физкултура като... хокеист. И вече студент, обува истински футболни обув ки с намерение да ги свали чак когато годините кажат неумолимото си „стига!“.

Футболният талант на Долматов е безспорен. Помислете си: в първия отбор на „Кайрат“ го вземат в началото на 1967 г. и оттогава, само за три сезона и половина, младежът си извоюва правото да носи ед на от червените фланелки със „СССР“ на гърдите. Малцина минават с такава бързина по тоя път. Но освен таланта има и нещо друго, което водеше Олег напред и нагоре — пословичното му трудолюбие. Помогна му и... Евгений Михайлин, негов съотборник от „Кайрат“, кой то тая пролет пристигна в Алма Ата от одеския „Черноморец“. Михайлин е опитен полузащитник с отлично позиционно чувство, обикновено действува леко изтеглен назад. При съствието му в отбора на „Кайрат“ се отрази благоприятно върху здравината на защитния вал. Почувствувал това и постоянно подпомаган от колегата си, Долматов получи възможност по-често да се включва в атака, да поема повече нападателни рискове. Оказа се, че тъкмо тоя маниер на игра е неговата стихия. От трамплина на съвременния нападателен стил Олег Долматов скочи там, където е сега. Предстои му да гони нови, още по-големи върхове във футболното майсторство. Време и възможности има — бъдещето е пред него!

...великата страна!

ЕМЕЙСТВО

ба. Няма нужда
добрите ни бор-
тил, които в Со
върнат първо-
За всеки любо-
достатъчно да
на Александър
помисли за
шата родина, за
климат и за фе
на съветските

е феноменал-
ройните светов-
беди на съвет-
най-големите
стезания. Поня-
френските жур
говорят за бор
нето на тежес-
да изброяват
Робен и Терм.
във всяка кате-
ните спортисти
друг с такава
на специали-
да ги запомнят.
тежка катего-
лапазен перимет-
с. След естон-

ския щангист световният рекорд в трибоя тук бе завладян от московчанина Валерий Якубовски, който на свой ред на няколко пъти бе побеждаван от друг богатир естонец — Карл Утсар, за да стане по-късно европейски шампион в София. А сега световен шампион в категорията е младият московчанин Юрий Козин — победител и в V спартакиада на народите на СССР. А Талтс от своя страна също не дава да го забравят — показа фантастичния резултат от 585 кг в трибоя!

Сега целият свят произнася с уважение простото славянско име на Василий Алексеев. И мисля, че така ще е още дълго, защото Василий е човек с неизчерпаема енергия. Във вдигането на тежести съветският спорт разполага с толкова много състезатели, които основателно могат да претендират за олимпийското злато, че можем само да съжаляваме, дето в една и съща категория не е разрешено да участвуват по трима представители от страна.

Юрий САЛОМАХИН

Отборът ликува! Извоювана е нова победа за съветския флаг!

Снимка: Юрий МОРГУЛИС:

Много са купите и медалите в „домашния музей" на прославения борец Александър Медвед.

...ен нападател в съ-
...к.

БОРБА ЗА ЧОВЕШКОТО ЗДРАВЕ

Съветската спортна наука има стари традиции. Още през 1920 г. с декрет, подписан от В. И. Ленин, бе създаден Централният институт по физкултура в Москва. Днес научни изследвания в областта на спорта се водят в 3 научноизследователски института: Всесъюзния научноизследователски институт по физкултура в Москва, Ленинградския институт по физкултура и Грузинския институт по физкултура в Тбилиси. Освен това теми по въпросите на физическата култура и спорта се разработват в 20-те института по физкултура, в 100-те катедри по физическо възпитание към педагогическите вузове, в много технически и медицински учреждения, в Академията на науките на СССР, в Академията на медицинските науки и в републиканските академии. Например главна роля в научното третиране на въпросите за физическото развитие на подрастващото поколение играе Институтът по възрастова физиология и физическо възпитание към Академията на педагогическите науки на СССР.

Съветската спортна наука вече знае много неща, но пред нея стоят за разрешаване още редица въпроси. Да вземем един от тях — за дозировката при спортни занимания, за ползата и въздействието на различните видове физически упражнения върху човешкия организъм. Ако имаме точни, добре проверени в практиката сведения за това, много по-лесно и по-широко ще можем да използуваме физкултурата и като лекарство, и като профилактично средство.

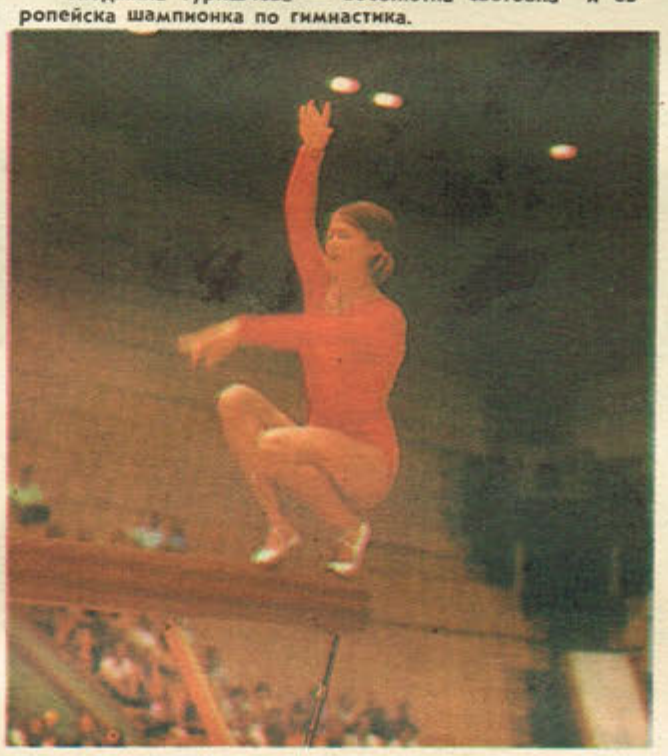
С тия въпроси преди всичко се занимава новосъздаденият Научноизследователски институт по медицинските проблеми на физическата култура. Този единствен по рода си научен център се намира в Киев и се ръководи от известния специалист доктора на медицинските науки Игор Викторович Муравов.

Ами въпросът за спортното дълголетие? До каква възраст може да се състезава даден спортист, без да наруши функционалното състояние на организма си? Колко много хора ще са благодарни, ако получат точен отговор!

Извънредно важен фактор за постигане на добри резултати днес е умението да се прогнозира спортната форма. Голямо значение има и ефикасната борба с травмите: в много случаи те са последица не от просто механическо увреждане, а от липса на знания за системите на организма и способността им да понасят едни или други натоварвания. В тясна връзка с всичко това е и отстраняването на възможността за претренираност и пренапрежение...

Днес киевският Институт по медицинските проблеми на физическата култура прави първите си стъпки. Той е роден от времето — и то поставя пред учените цял куп въпроси, един от друг по-интересни. Тия въпроси нямат край — като безпределния творчески устрем на хората.

Людмила Турищева — абсолютна световна и европейска шампионка по гимнастика.

ДРУЖБА НА СПОРТНИЯ ТЕРЕН

ТЯ не изплува в спомените ни само в навечерието на сияйния празник. ТЯ е наше ежедневие, осъзната необходимост. Без нея не можем да се чувствуваме истински българи, ТЯ е част от нашата кръв... ДРУЖБАТА ни със Съветския съюз.

Не по-малко силно, отколкото във всички други области на нашия живот, приятелството, дружбата, братското сътрудничество между българските и съветските физкултурници и спортисти, са дали богати плодове.

Когато българският спорт правеше своя прощъпалник, съветският специалист Савин беше този, който показа „а"-то и „бе"-то на нашите волейболисти, Катулин беше човекът с набитото око, който показа на силните ни борци, че борбата не е само сила.

И сега в нашата родина работят опитни съветски спортни педагози. Българските „кану" порят по-бързо водните писти и принос за това има бившият световен шампион Вл. Бухарин. Богатият опит на Вл. Минашкин, бивш световен рекордьор, помогна на много български плувци да... излизат от басейна редом с най-силните. Прославеният В. Александров споделя своите знания с хокеистите на шампиона ЦСКА „Септемврийско знаме". С гимнастиците и гимнастичките са всеки ден бившата абсолютна световна шампионка Г. Рудко-Шамрай и В. Земсков, сред боксьорите е шесткратният шампион на СССР Б. Никаноров, а Ал. Митин помага на колоездачите по-силно и по-бързо да въртят педалите...

Върнете погледа си отново на тези имена — все знаменити спортисти, прославили съветската страна в близкото минало, сега опитни треньори, педагози. Та кой друг освен истински приятел би изпратил в помощ някои от първите си специалисти? Особено сега, при наличието в спорта на толкова много „тайни" и „секрети". Но между приятели тайни няма. Така е било, така е и така ще бъде.

Всеки би се съблазнил да сподели мисли с такъв прославен спортист като В. Александров, познатия на всички ни вълшебник на световния лед, многократен олимпийски, световен и европейски шампион.

— Тя е всичко за мен. Както и за всеки съветски човек. Тя е настояще и бъдеще, тя е животът на съветските хора. Защото Октомврийската революция откри на всички хора пътищата към човешкото щастие — бе кратият отговор на Александров на нашия първи въпрос. Кратък, защото бе спонтанен, искрен. Защото идваше направо от сърцето.

— Тук се чувствувам, а предполагам, че и колегите ми изпитват подобни усещания, като сред истински свои хора, като сред братя. Предоставени са ми всички условия за тренировъчна работа, срещам пълно разбиране и отзивчивост и от страна на състезателите, и от страна на ръководителите. Ще бъда истински удовлетворен, ако моето присъствие и моята дейност в България помогнат за напредъка на този чудесен спорт. Жалко, че в страната и има само една пързалка. Това елими нира масовостта. А без нея не може да има качествен скок. Хокеят се отдава на темпераментните и силни български момчета, от тях могат да израснат големи майстори. Вярвам, че с общи усилия ще намерим възходящия път — бе отговорът на втория ни въпрос.

...НАГИ ТЯХНОТО ВЕЛИЧИЕ!

Люди добрые, помните!
Любили мы жизнь и родину нашу,
и вас, дорогие.
Мы сгорели живым в огне.
Наша просба ко всем:
Пусть скорб и печал обернутся
в мужество ваше и силу,

Люди добрые, помните... Не зная дали всички ние, участниците, треньорите, съдиите, журналистите, дошли в Минск за VIII европейско първенство по гимнастика, а след това на този страшен паметник Хатин, сме добри хора, но зная, че всеки от нас ще запомни за цял живот това, което е видял тук. И поне за час всеки от нас е станал подобър чрез това простичко, човешко послание на хората, изгорели живи в тази невероятна, чудовищна хатинска клада. Всяко състезание е и среща на спортисти от различни страни, които оставят хубави спомени, всяко състезание излиза от залата и за да се срещне с хората на страната-домакин, с историята на народа... И все пак няма друга страна, в която срещите могат да ни научат на толкова много неща.

2 230 000 загинали в Отечествената война! На всеки четирима един не се е завърнал. За този един — вечен огън, за живите — три брези. На мястото на някогашните къщи — по един стълб. Стотици са дошли днес в Хатин, а не се чува ни дума. Всички вървят и мълчат. От време на време само камбаните от стълбовете напомнят, че тук някога са живели хора.

В историческия музей момичето, което ни показваше експонатите, каза: „Ние, белорусите, повече от всички знаем какво е война." Момичето няма повече от 19 години, но твърдо казваше: ние, белорусите, знаем... Всеки човек винаги носи със себе си и своята история. Като знаме гордо вдигнато или като пареща рана.

В историческия музей на Минск отново се срещаме с една история, в която героизмът, себеотрицанието, любовта към родината надминават всички представи. След героите от 1812 година, след героите от Отечествената война идва редът на трудовите герои, а заедно с тях виждаме и портретите на спортистите, прославили Белорусия — Болшаков, Медвед... На едно табло е записано, че 40 пъти белоруски спортисти са спечелвали световна шампионска титла, повече от 60 пъти — европейска...

Бяхме в залата, когато едно белоруско момиче, Тамара Лазакович, щеше да прибави още една европейска титла към таблото на успехите. Казват, че най-добре се чувствува духът и настроението на един народ в спортната зала, където реакцията е спонтанна. Жителите на Минск, препълнили Двореца на спорта, аплодираха отначало най-много своето златно момиче, после и момичето от Грозни, и от ГДР, и от Чехословакия, и от Унгария, и нашето българско момиче... Топла, сърдечна зала, в която гимнастичките от 21 страни се чувствуваха като у дома си. Не ми се ще да използувам една толкова тържествена и толкова често употребявана дума като интернационализъм, но не виждам нищо по-подходящо.

Когато се връщахме от Хатин, нашата гимнастичка Евдокия Пандезова казваше: „Искам в този момент да си прочета одата за Съветския съюз от Орлин Орлинов. Мисля, че сега най-добре ще я разбера." Сега, когато сме си у дома, мисля, че често ще се връщаме към това „Люди добрые", с което на всяка крачка се срещахме във великата страна на съветите!

Маргарита РАНГЕЛОВА

ПРОБЛЕМИ НА ОЛИМПИЙСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Генерал-полковник Владимир СТОЙЧЕВ
член на МОК и председател на БОК

През септември в Мюнхен, града на XX олимпиада, се състоя засе дание на националните олимпийски комитети (НОК), обединени в Постоянната генерална асамблея (ПГА) на НОК, която се ръководи от председателя на Италианския олимпийски комитет Джу лио Онести. Председателят на Международния олимпийски комитет, подкрепен от голям брой членове на МОК, все още отказва да признае съществуването на та зи организация, като изтъква аргумента, че МОК винаги е поддържал тесни връз ки с националните олимпийски комитети. и предпочита да говори с всеки от тях поотделно вместо с ПГА. Тия среди упо рито разпространяваха слуха, че повече то национални олимпийски комитети — например почти всички от Южна Амери ка — не желаят да участвуват в ПГА. Ала от изявленията на председателя на олимпийския комитет на Перу пролича, че този слух е изцяло неверен. В заседа нието участвуваха 78 НОК и тая цифра показва, че повечето национални олимпий ски комитети желаят да участвуват в тая организация.

Няма спор, че ако на МОК бъдат пред ставени искания от една организация, след като са били грижливо проучени от нея, ще има много по-големи основания те да бъдат приети, отколкото ако бяха представени от отделен НОК. Затова пред сесията на МОК в Люксембург, която стана след съвещанието в Мюнхен, изтъкнах, че съществуването на ПГА е полезно, дори необходимо и че ако названието ПГА не е симпатично някому, би могло да се въз приеме друго — например „Федерация на НОК", която да бъде призната от МОК.

По време на заседанието на ПГА — фактически заседание на НОК с Изпълни телната комисия на МОК — повдигнах въ проса за действуващите в Мюнхен радио станции, които пръскат вражеска пропа ганда срещу социалистическите страни, включително и срещу моята родина. Този активност повдига оправдано негодуване в нашите страни. Известно ми е, че орга низационният комитет на игрите, както и градската управа на Мюнхен нямат нищо общо с дейността на тези радиостанции. Напротив — те ще са доволни да ги ви дят отстранени от града, но радиостанции те действуват там по волята на федерал ното правителство и могат да бъдат от странени само от него. Припомних на съб раняето факти от периода на XI олимпиа да: две седмици преди откриването на зимните игри в Гармиш-Партенкирхен през 1936 г., когато тогавашният предсе дател на МОК белгиецът граф Байе Латур беше направил обиколка с кола из Герма ния и беше забелязал почти навред про тивоевреЙски плакати и надписи. Тогава той заяви на хитлеристкото правителство, че всички тия надписи трябва да бъдат отстра нени и ако това не стане, няма да позво ли провеждането на игрите. Хитлеристите отстъпиха пред искането на Байе Латур. Случаят се повтори и в навечерието на игрите от XI лятна олимпиада в Берлин. Впрочем това са единствените два случая в историята, когато хитлеристкото прави телство е отстъпвало пред исканията на един чужденец...

Престижът на сегашния председател на МОК Ейвъри Брънделдж не е по-малък от този на граф Байе Латур по онова време. Затова Българският олимпийски комитет ще бъде крайно признателен, ако председателят на МОК направи постъпки пред федералното правителство да бъдат от странени споменатите радиостанции или най-малко да бъдат застовени да спрат емисиите си значително време преди при стигането на първия състезател за учас тие в игрите и прилично време след ка то последният състезател е напуснал Мюнхен. Подобно обещание от страна на федералното правителство би успокоило до известна степен справедливо възбуде ните духове в нашите страни.

Брънделдж ми отговори, че вече е на правил постъпки в този смисъл и е по лучил известни обещания, а за в бъдеще ще действува така, че обещанията да бъ дат навреме изпълнени.

Нашироко бе третиран и въпросът за аматьоризма. Представеният нов текст на параграф 26 от устава не бе одобрен поч ти от никого. Преди всичко той е много дълъг. В него има определения, които не могат да бъдат контролирани от МОК. Не се държи сметка за реалността — гово ри се, че в подготовка за участието си в олимпийските игри спортистите трябва да тренират от 30 до 60 дни годишно, кога то на всички е известно, че подготовката за олимпийските игри се води през 4-го дишния период на цяла олимпиада. В то ва време се организират регионални, кон тинентални и световни първенства. Проя вата на един спортист в тия състезания е критерият, по който той бива определян да представлява нацията си в олимпий ските игри. А участието в споменатите първенства изисква непрестанна тренировка. В новия текст на параграф 26 се гово ри за заплащане на денгуби и за даване на „джобни пари" — един съвършено не определен елемент. Такъв въпрос, който се дискутира в продължение на 40 годи ни, без да се стигне до пълното му сполу чливо оформяне, не бива да се решава „по кореспонденция", а трябва да бъде поставен отново на дискусия пред сесия та. Предложението ми бе прието от пове четo членове на МОК и решаването на въпроса се отложи за сесията в Сапоро през 1972 г.

От докладите на организационните ко митети за игрите в Сапоро и Мюнхен про лича, че работите са твърде напреднали — материалната база и строежите за игри те ще бъдат готови дълго преди срока.

СТАРИТЕ АКТЬОРИ В НОВА ПОСТАНОВКА

И през новия ски-сезон състезанията меж ду алпийците за „Световната купа" ще бъ дат основен прицел за най-добрите. Колкото и да са значими, зимните олимпийски игри в Сапоро трудно ще хвърлят сянка върху бор бата за тоя извънредно ценен трофей. Олим пиадата е едноактна пиеса в сравнение с многократните атракции, предлагани от „Све товната купа".

Историята на тоя турнир не е скътала мно го страници. Той се роди през 1966—67 г. по предложение на френския спортен вестник „Екип" като... експеримент. Целта бе крат ка и ясно формулирана: „Олимпийските със тезания и световното първенство не са вина ги точно мерило за спортната форма, спорт но-техническите и моралните възможности на даден състезател. Превратностите, през кои то протича едно алпийско ски-състезание, могат често пъти да „покрият" със сняг най-добрия и да изтъкнат на преден план по посредствения. Огърлицата от съревнования за „Световната купа" изключва случайността. Поредицата стартове в различно време, на различни терени, при различни атмосферни и снежни условия определят обективно най-добрите."

Вече 5 години „Световната купа" шествува по международните писти. Експериментът пре расна в крупно спортно събитие, патронажът върху което бе поет от ФИС. Приятелите на ски-спорта пазят в паметта си името на трой ния олимпийски шампион Жан-Клод Кили, който приключи блестящата си спортна карие ра като притежател на „Световната купа" през сезоните 1966—67 и 1967—68 г. През съ щите два сезона носителка на трофея сред жените стана Ненси Грийн (Канада). През 1968—69 и 1969—70 г. Карл Шранц, любиме цът на спортна Австрия, повтори успеха на Кили и два пъти бе провъзгласен за най-добър в света. Съотборничката му Гертруд Габл стана победителка през 1968—69 г., а през 1969—70 г. купата отиде у френската скиорка Мишел Жако.

Историческата ни справка за последното състезание за „Световната купа" ще бъде по-подробна, тъй като същите актьори ще стар тират в Сапоро и ще се борят за световния трофей в предстоящия сезон. Ето крайното класиране за 1970—71 г.:

Със световните купи в ръце са Ане-Мари Пръол и Густаво Тьоени. Японският декор край тях напомня, че на хоризонта е Сапоро.

Жан-Клод Кили ▶

Карл Шранц

МЪЖЕ

	слал.	гиг. сл.	спуск.	общо
1. Тьоени Ит	70 т.	70 т.	15 т.	155 т.
2. Дювияр Фр	22	60	53	135
3. Русел Фр	55	70	—	125
4. Оже Фр	75	32	—	107
5. Руси Швейц	—	25	70	95
6. Бругман Швейц	29	65	—	74
7. Цвилинг Ав	33	51	2	86
8. Нойройтер ГФР	41	25	—	66
9. Орсел Фр	3	60	—	63
10. Палмер САЩ	60	—	—	60

ЖЕНИ

1. Пръол Ав	65	75	70	210
2. Жако Фр	56	70	51	177
3. Мир Фр	30	48	55	133
4. Дрексел Ав	45	19	60	124
5. Маки Фр	6	60	56	122
6. Лафорг Фр	70	42	—	112
7. Рувие Фр	4	42	55	101
8. Б. Кохран САЩ	65	25	—	90
9. Габл Ав	37	50	—	87
10. Клифорд Кан	70	6	—	76

Според регламента на състезанията за „Световната купа" за първо място във вся ка дисциплина по време на отделно състе зание се дават 25 точки, за второ — 20, за трето — 15, за четвърто — 11, за пето — 8, за шесто — 7, за седмо — 4, за осмо — 3, за девето — 2, за десето — 1.

През миналия сезон най-голяма сензация на прави италианецът Густаво Тьоени, който не само успя да се намеси в традиционния ал пийски спор между Франция и Австрия, но по твърде убедителен начин стана притежа тел на „Световната купа". Явно бе и превъз ходството на французите над австрийците, особено при жените:

КЛАСИРАНЕ ПО НАЦИИ

1. Франция	1333 т.	(505 мъже, 828 жени)
2. Австрия	893	(362 плюс 531)
3. Швейцария	394	(387 плюс 7)
4. САЩ	359	(128 плюс 231)
5. ГФР	241	(171 плюс 70)
6. Италия	226	(223 плюс 3)
7. Канада	99	(2 плюс 97)
8. Испания	42	(15 плюс 27)
9. Полша	41	(41 плюс 0)
10. Англия	22	(0 плюс 22)

Предстои шестото издание на турнира за „Световната купа". Всички негови подробно сти вече са уточнени от съответния комитет при ФИС (Международна федерация по ски). Ще се състоят по 7 състезания за мъже и жени във всичките три алпийски дисциплини. За разлика от друг път сега за крайното кла сиране ще се взимат под внимание 5-те най-добри резултата на даден състезател в пред видените 7 старта (досега се взимаха само 3). При това положение максималният брой точки, които може да набере отделен състеза тел, е 375 — по 125 в дисциплина. До старт се допускат състезатели, които имат в акти ва си поне 40 точки по ФИС (досега 50), и състезателки с най-малко 60 точки (досега 70). Така през новия сезон в борбата ще мо гат да участвуват значително по-голям брой скиори.

Емил АНТОНОВ

ПРОГРАМАТА

за състезанията, включени в турнира за „Световната купа" през сезона 1971—72 г., ще помогне на приятели те на ски-спорта да следят по-добре маратонската борба. Ето какво пред стои от декември до март:

МЪЖЕ

4—5 декември, Сен Мориц — спу скане; **11—12 декември,** Вал д'Изер — спускане и гиг. слалом; **18—19 декември,** Сестриере — спускане и слалом; **8—9 януари,** Берхтесгаден — слалом и гиг. слалом; **10—11 януари,** Кицбюел — спускане и сла лом; **18 януари,** Аделбоден — гиг. слалом; **22—23 януари,** Венген — спускане и слалом; **19—20 февруари,** Банф (Канада) — слалом и гиг. сла лом; **26—27 февруари,** Кристъл Ма унтейнс (САЩ) — спускане и сла лом; **3—4 март,** Вейл или Джексън Хол (САЩ) — спускане и гиг. сла лом; **15 март,** Гръоден (Швеция) — гиг. слалом; **16 март,** Мадона ди Кампилио — слалом; **19 март,** Пра луп — гиг. слалом.

ЖЕНИ

4—5 декември, Сен Мориц — спу скане, **10—12 декември,** Вал д'Изер — спускане; **17—18 декември,** Сест риере — слалом и спускане; **3 яну ари,** Марбург — слалом; **5—6 яну ари,** Оберщауфен — слалом и гиг. слалом; **11—13 януари,** Бадгащайн — спускане и слалом; **18—20 януари,** Гринделвалд — спускане и слалом; **23 януари,** Сен Жервез — гиг. сла лом; **19—20 февруари,** Банф (Кана да) — слалом и гиг. слалом; **26—27 февруари,** Кристъл Маунтейнс (САЩ) — спускане и слалом; **3—4 март,** Вейл (САЩ) — спускане и гиг. сла лом; **15—16 март,** Осло — слалом и гиг. слалом; **19 март,** Пра луп — гиг. слалом.

ФУТБОЛЪТ
ОТ БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ХЕЛЕНИО ХЕРЕРА:

ВСИЧКО ЩЕ ЗАВИСИ ОТ РЕЗЕРВИТЕ

Според новата система на финалния кръг за световно първенство през 1974 г. първите два отбора от всяка предварителна група няма да продължат борбата чрез директно отпадане, както беше досега, а ще формират две полуфинални групи от по 4 отбора, в които ще се срещне всеки срещу всеки. Победителите в полуфиналните групи след това ще се срещнат във финален двубой за световната титла, а заелите второ място в групите ще си оспорват бронзовите медали. Според председателя на ФИФА Ст. Роуз, при новата система ще се намали ролята на случайността при определяне на световния шампион, а от друга страна, най-добрите отбори ще играят по-голям брой мачове, което ще осигури по-високи приходи и за тях, и за домакините на турнира.

Известният италиански треньор Хелениo Херера обаче разглежда новосъздалото се положение в друг аспект:

„Стремят се да намалят ролята на случайността — казва той, — но интензивното натоварване на отбора в един толкова продължителен турнир увеличава опасността от контузии. Отборите, които разчитат само на неколцина изтъкнати играчи, ще се озоват в по-неизгодно положение. Облагодетелствувани ще бъдат само нациите, които разполагат с широка футболна база и с голям брой елитни футболисти. Всичко ще зависи от резервните играчи и кондицията на отбора. Надеждната резерва внася сигурност и влияе благотворно върху настроението и морала на целия колектив — особено в турнири от такъв висок ранг. По време на следващия финален кръг за световно първенство сценатa ще се владее не от изкусно боравещия с топката играч, а от борбения и силен физически футболист, който притежава и необходимата техническа подготовка."

Унгарският фото репортер Ласло Алмаши ни показва как не трябва да се прави стена (из мача „Татабаня" — „Егетер теш" за първенството на Унгария).

ПЕТ МИНУТИ С ГЕРД МЮЛЕР

Когато 18-годишният **Герд Мюлер**, играч от аматьорския отбор „Нордлинген", се яви за първата си тренировка с футболистите на мюнхенския „Байерн", треньорът Златко Чайковски не беше особено очарован от новозангажирания момък. Но първоначалните впечатления бяха бързо опровергани от амбициозния Герд. Днес, 7 години по-късно, Мюлер е един от най-опасните нападатели в света, а заради отличната му игра по време на световното първенство в Мексико европейските футболни специалисти му присъдиха „Златната топка" на „Франс футбол" за 1970 г.

Неотдавна чехословашкият седмичник „Гол" помести отговори на Герд Мюлер на въпроси, поставени му от читателите. Ето някои от тях. За по-удобно цитираме само думите на футболиста, защото от техния смисъл всеки лесно би се досетил какъв е читателският въпрос.

— В детските ми години футболът беше моя любов, в юношеските — хоби, а сега е професия, която предпочитам пред всичко.

— Слаба страна в играта ми е това, че отправям малко удари към противниковата врата извън границите на наказателното поле. Силен съм с умението да избирам добра позиция при разбъркванията пред вратата.

— Ако един ден напусна „Байерн", с удоволствие бих играл в „Аякс" или „Фейенорд".

— От европейските нападатели най-много ценя Рива, а от вратарите — Бенкс.

— За мене идеал беше и си остава Макс Морлок, футболист от единадесеторката на ГФР, която през 1954 г. спечели световната титла.

— Срещу добрите защитници има само един лек — да си по-бърз от тях.

— Дали другарите от отбора ми завиждат, че правя много голове? Едва ли, тъй като всеки гол е плод от усилията на целия отбор.

— Като оставим настрана футбола, любим спорт ми е тенисът на маса.

— Не пуша цигари, не пия вино, но винаги след като се наобядвам, с удоволствие изпивам бутилка бира.

— През 1974 г. в световното първенство основна роля ще играят следните отбори от нашия континент: Англия, Италия и ГФР...

— След като завърша кариерата си в Бундеслигата (вероятно на 33—34-годишна възраст), имам намерение да играя още две години в някой отбор от втора група. После смятам да се занимавам с търговия.

МУЗЕЙ НА ФУТБОЛА

По решение на Английската футболна федерация в сътрудничество с останалите футболни организации в лондонския квартал Уест Хям бе открита така наречената „Палата на английската футболна слава" — фактически музей на футбола. До края на годината ще бъдат набелязани 15—20 футболисти — „безсмъртните" в английския футбол, — чиито живот и съдба ще бъдат най-подробно описани и онагледени в музея с рисунки и снимки. Всеки сезон към тези първоначално подбрани футболисти ще бъдат прибавяни нови двама, така че непрекъснато броят на „безсмъртните" ще се увеличава. При този подбор ще бъде спазван принципът, че нито един активен играч не може да бъде предложен за музея. Чак три години след приключване на активната си състезателна дейност даден футболист може да се появи като звезда в „Залата на славата".

В музея са събрани всевъзможни експонати и ценности: филми, телевизионни видеозаписи, магнетофонни записи, най-различни рисунки, илюстрации, графики, скици, картини, снимки, оригинални документи и факсимилета, различни трофеи, купи и др.

В шестте зали, свързани с редица коридори, които също така най-рационално са използувани, посетителят се запознава с историята и праисторията на футбола, с неговото зараждане, появата на Футболната асоциация на 8 декември 1863 г., създаването на „Инглиш къп" на 21 юли 1871 г., появата на футболните правила, техниката на отделни играчи, използуваните тактически схеми и т. н.

Англичаните добре знаят какво трябва да се прави в училищата за популяризиране на футболната игра (ученически първенства в Англия се организират още от 1904 г.) Още на времето „безсмъртният" сър Мат Бъсби заявяваше, че ученическият футбол е „живителната сила на нашата красива игра, без която тя отдавна би била мъртва". Музеят използува личности като Артър Роу, бивш национален състезател и мениджър на „Тотнъм", който коментира различните футболни филми пред стотици младежи и деца — бъдещи зрители, а може би и футболисти...

Последният салон от музея е определен за европейските турнири и световните първенства. Англичаните с радост се застояват там и слушат за своите успехи в тия състезания.

БЕЛИЯТ ЦВЯТ НА ТОПКАТА

Неотдавна по време на едно спортно предаване по телевизията в Англия известният футболист Рон Дейвис от „Саутхямптън" бе помолен да демонстрира различни технически похвати при играта с глава — една област, в която Дейвис е голям специалист. Предава се обаче имаше и друга цел — чрез една малка разходка в близкото минало да се направи сравнение между старата и новата футболна топка, снабдена с бяло покритие от синтетична материя. Уловил в ръце старата топка, Рон Дейвис се обърна към зрителите:

— Аз трябваше да играя с подобно нещо, когато бях да страдам от главоболие.

И наистина — какво ставаше по-рано с намокрената кожена топка при мокър, разкаляно терен? Тя попиваше и задържаше тол ко много вода и кал, че теглото ѝ нарастваше в някои случаи дори с 20 процента! Благодарение на пластмасовото си покритие „новата" е водоустойчива и теглото ѝ остава почти непроменено от началото до края на мача. Овладяването и контролирането ѝ е облекчено, ударите ѝ стават по-точни. След нейното въвеждане започнаха да се произвеждат и футболни обувки от по-лек тип. Така новата топка допринесе много за насищане на съвременния футбол с повече бързина и красота.

Не всички мнения обаче са възхвалявали „изобретението" на новата топка. Нейното появяване на тоя свят се дължи по-скоро на една случайност. През 1950 г. при първите телевизионни предавания на футболни мачове в Англия стана ясно, че за да се задоволят взискателните зрители, трябва да всяка цена да се подобри видимостта на топката върху малкия екран. Кожената топка в тъмен цвят трудно можела да се следи. Затова телевизията влязла във връзка с производителите на спортни пособия и скоро на терена за пръв път излезе за „новата" топка с тънкия си повърхностен слой от бяла пластмаса върху кожените парчета. Експериментът е станал със специално одобрение на футболната федерация и със съгласието на двата участвуващи отбора. Както и всяка новост, тая топка била посрещната с известен скептицизъм. Ще издържи ли проверката? Няма ли да се изплъзва от ръцете на вратаря, да се хлъзга по футболната обувка или да отскача ненормално от затревения терен? За радост на всички опасенията се оказали неоснователни. И не само телевизионните зрители, но и публиката по трибуните на стадионите получили възможност да следят по-добре самата игра. Колко важен е белият цвят на топката, можеха да разберат всички онези, които наблюдаваха неотдавнашния мач от нашия шампионат между „Левски-Спартак" и „Славия". Поради липса на добре напомпана бяла топка играта започна с друга, вече загубила цвета си — и по трибуните екнаха викове на недоволство: зрителите искаха топка с бял цвят. Защото отдавна вече са свикнали с нея...

6 ЗАПОВЕДИ НА ЯНОШ КАЛМАР

Унгарецът Янош Калмар, треньор на испанския клуб „Малага", изисква от своите възпитаници много строга дисциплина. Калмар съобщил шест „заповеди", които състезателите трябвало да спазват през сезона, като всяко нарушение се наказвало с голяма глоба. Ето самите заповеди.

- **Забранява се пушенето.**
- **Забранява се пиенето на алкохол — в това число и бира.**
- **По време на лагер-сбор или на турне се забранява играта на карти или на каквато и да е друга игра.**
- **Забранява се къпането в морето.**
- **Играчите нямат право да напускат града без специално разрешение от ръководството на клуба.**
- **Лягане в 22,30 ч. в петък и събота, а в 23 ч. през останалите дни на седмицата.**

В неделя играчите могат да правят каквото искат, но пак нямат право да пушат, да пият, да играят карти и да плуват. Злите езици разправят, че след победа Калмар бил много „великодушен" към играчите. Всяка победа се отпразнувала с консумиране на... двойна дажба портокалов сок.

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА 1972 Г.

за илюстрования спортен седмичник

Старт

Абонирането става във всички пощенски станции на страната, пълномощниците по печата в предприятията и при пощенските раздавачи в селата

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТ — 13 лв., за шест месеца — 6.50 лв. и за три месеца — 3,25 лв.

ТИРАЖЪТ Е ОГРАНИЧЕН!

СТРЕЛИ КЪМ ОЛИМПИЙСКАТА МИШЕНА

ЕДНО ОТ НАЙ-СТАРИТЕ ОРЪЖИЯ

Още преди 14 хиляди години човекът се е научил да използува силата на жилавата дъговидна пръчка, като е свързал краищата й със сухожилия (тетива). Така още от епохата на мезолита и чак до откриването на барута лъкът е основно средство за лов и война. Но и днес това оръжие — едно от най-старите в историята на човечеството — се използува от някои племена по долината на река Амазонка и в полярните области.

Трудно е да се намери границата между „приложното" и „спортното" практикуване на стрелбата с лък. Някои исторически документи ни връщат векове назад, за да научим, че брюкселският кралски клуб на стрелците е основан през 1381 г., че през 1973 г. английският клуб „Скортън ероу" ще чества своя тривековен юбилей... Първият шампионат на Англия по стрелба с лък се е състоял през 1844 г., в САЩ вече официално бе отпразнувана 100-годишнината на тоя спорт в страната. Затова не е чудно, че тия страни заедно с Финландия, Швеция, Дания, Полша, Чехословакия и някои други открай време свирят първа цигулка в спортната стрелба с лък. За много други народи — най-вече в Азия — стрелбата с лък е стар национален спорт. Те обаче нямат успехи на международното поле днес, защото съвременното спортно състезание на стрелците, което дава възможности за постигане на високи резултати, е сложно за направа, твърде скъпо и изисква съвсем друга техника.

Стрелбата с лък получава истинско международно признание през 1931 г., когато в Лвов по инициатива на Полша бива основана международна федерация по тоя спорт (ФИТА). Отначало в нея влизат само 8 страни. Понастоящем техният брой е 46 от петте континента.

След създаването си ФИТА води енергична борба за включване на стрелбата с лък в олимпийската програма. Това обаче можа да стане чак през 1965 г., когато МОК реши на олимпиадата в Мюнхен да има състезания и по тоя спорт. Тук трябва да отворим една скоба. Стрелци с лък вече са се състезавали на олимпийските игри през 1900, 1904, 1908 и 1920 г., но във всички тия случаи включването на тоя спорт е ставало по желание на страната-домакин в ония сравнително далечни времена, когато интересът към игрите не е бил голям като днешния и в програмата им не са влизали толкова много спортове. За това сегашното олимпийско признание на стрелбата с лък е голям успех за ФИТА и създава предпоставки за нов напредък на тоя спорт.

Такива раздвижвания на пластовете вече има. На първо място трябва да спомена съветските стрелци. В СССР спортната стрелба с лък започна да се практикува след 1957 г., първите шампиони на страната бяха излъчени през 1963 г., а международният дебют бе преди три сезона. Генералната си проба съветските стрелци направиха на световното първенство през 1969 г. във Вали Фордж (САЩ). За всеобща изненада женският отбор на СССР спечели първото място, а Нина Козина се окичи със златен медал в стрелбата от 70 метра. Сред мъжете Виктор Сидорук бе шести в четирибоя. Така че днес, особено при жените, съветските представители вече се борят на равни начала с най-добрите. На тазгодишното световно първенство в Англия шампионка в многобоя стана московската инженерка Ема Гапченко. Впрочем резултатите от това световно първенство най-добре биха ни осведомили за съотношението на силите в света ед на година преди Мюнхен. На първите 5 места в четирибоя се наредиха Гапченко (СССР), Уилбър (САЩ) и полякините Мончинска (бивша световна шампионка), Шошлер и Шидловска. Отборен победител бе Полша — пред СССР, САЩ, Англия и Унгария. При мъжете индивидуалното класиране в четирибоя има още такъв вид: Уйлям (САЩ), Лаасонен (Финл), Пелен (Канада), Якобсен (Дан), Каякава (Яп) и др. Най-добрият съветски стрелец Сидорук бе девети. Отборното класиране бе спечелено от САЩ, а на следващите места се наредиха Финландия, Канада, Англия, СССР и др.

„Не жалим усилия и се надяваме да докажем в Мюнхен, че стрелбата с лък е не помалко интересен спорт от много други, че заслужава да остане завинаги в олимпийската програма" — заявява г-жа Ингер Фрит, председателката на ФИТА, единствената же на в света, която ръководи международна спортна федерация.

На позиция за стрелба в пълно „бойно" снаряжение.

Световната шампионка за 1971 год. Ема Гапченко (СССР).

СНАРЯЖЕНИЕТО

На състезателя по стрелба с лък преди всичко са необходими лък и стрела. Трудно е да се повярва, но първокласното снаряжение на стрелците е доста по-скъпо от това на скиорите. Добрият лък (най-качествените се произвеждат от американската фирма „Хойт") струва 140 долара, а най-сполучливите стрели от фибростъкло (производство на американската фирма „Робин Худ") — по 4 долара едната. Лъкът се изработва от няколко вида скъпа тропическа дървесина и редица пластмасови детайли, като тяхното слепване е все още неразрешен проблем, поради което и най-добрите лъкове често се пукат. Голяма техническа трудност представлява и производството на стрелите. Те трябва да бъдат идеално прави, тъй като дори незабележимото изкривяване дава големи отклонения при полета. Освен това стрелецът има нагръдник, предпазващ облеклото при изопване на тетивата, предлакътен предпазител на лявата ръка, ръкавица на дясната ръка за предпазване на пръстите при изопване на тетивата, клещи, с които изважда стрелите от мишената, и колчан за носене на стрели.

Материалите са подготвени от Иван ЖЕЧЕВ и Валентин ЯНЕВ

САМО ДВЕ ТИТЛИ

На олимпийските игри в Мюнхен мъжете ще се състезават на дистанции 90, 70, 50 и 30 метра, а жените на 70, 60, 50 и 30 метра. Това е приетият официално от ФИТА четирибой, по който се провеждат всички световни и европейски първенства. На тях се определят шампиони на всяко разстояние и отделно победител в четирибоя. На олимпиадата според установения регламент титлите ще бъдат само две — за победителите в четирибоя при мъжете и жените. С други думи, мъжете и жените ще получат по един златен, сребърен и бронзов медал. Всяка страна може да бъде представена най-много от шестима състезатели — 3 мъже и 3 жени.

Няколко думи за самото състезание. Стреля се по мишени с диаметър 122 см на далечина 90, 70 и 60 м, с диаметър 80 см на далечина 50 и 30 метра. На мишените са очертани пет кръга, оцветени с различни цветове — жълт, червен, син, черен и бял. Всеки кръг от своя страна е разположен на два пръстена. За попадение в жълтия кръг, който се намира в центъра на мишената, се присъждат 10 или 9 точки в зависимост от това, дали стрелата се е забила във вътрешния или във външния пръстен. За удар в по-малкия червен пръстен се дават 8 точки, в другия червен — 7 и т. н.

Състезанията преминават в два кръга. На всяко разстояние участникът има право да изстреля 12 серии по 3 стрели, общо 36 стрели. При това положение за цялото първенство се събират 288 състезателни изстрела, които плюс 8 пробни серии от по 6 изстрела допълват внушителния сбор — 366. Това е общият брой на изстрелите, които всеки състезател трябва да отправи към мишената в борбата за медал на олимпийските игри.

За постигане на успех в състезания по стрелба с лък са необходими „железни" нерви и голяма физическа подготовка. Все още не е изчислена скоростта, с която лети стрелата, но често далечината на нейния полет достига 1200 метра. Интересно е да се отбележи, че в момента, когато тетивата е опъната максимално, нейното съпротивление е равно на 18—20 кг при мъжете и 14 кг при жените.

— Най-трудна е дистанцията 90 м за мъже и 70 м за жени — казва бившата световна шампионка, а сега треньорка на полския национален отбор Катажина Вишниовска. — Кръгът, очертаващ на мишената десетка, почти не се вижда. Стреля се по интуиция и в това има нещо много общо със ски-слалома. Скиорът лети също по интуиция с изработен навик за светкавична реакция. Ние трябва да стреляме в подобно състояние. Трябва да имаш зад себе си няколкостотин или няколко десетки хиляди сполучливи изстрела, за да издебнеш най-подходящия момент и да отпуснеш тетивата. В нашия спорт може да се постигне висока класа след няколко години системни тренировки. На пръв поглед всичко изглежда просто, но няма случай някой да дойде на стрелбището, да вземе лъка и с първия опит да улучи десетката. Това трудно се удава дори на най-добрите в света. От максималните 360 точки на отделна дистанция Мария Мончинска, която е световен шампион на 70 м, набира 280 точки. Само на към сите разстояния са възможни по-добри резултати.

ПАНОРАМА

Голяма е помощта, която СССР оказва за укрепване на спорта в развиващите се страни. През последните 5 години над 100 съветски треньори, педагози и научни работници са се включили на работа в различни спортни училища и институти в 37 страни от Африка, Азия и Латинска Америка. В същото време 96 специалисти от африкански и азиатски страни са се дипломирали в съветските учебни институти, 58 са завършили треньорска школа, а други 34 са взели аспирантура и са защитили дисертации.

*

Под ръководството на д-р Манфред Донике, бивш колоездач, и с одобрението на МОК се разработва системата за допинговия контрол по време на олимпийските игри в Мюнхен. Вече е известно, че броят на спортистите, които ще бъдат подложени на такава проверка, ще бъде значително по-голям, отколкото в Мексико и няма да обхваща само определени от случая атлети. Самата проверка ще става в присъствието на лекар и официален представител на съответната международна федерация, за да се пресекат всякакви допълнителни възражения. Ако се установи, че даден спортист е употребил допинг, ще се налагат незабавно съответните санкции. Анализите ще се правят така, че винаги да се дава положителен или отрицателен отговор. Усъвършенстването на методите за откриване на допинга продължава и според думите на д-р Донике ще могат да се регистрират препарати, чието наличие досега не е можело да бъде констатирано. Става дума за анаболиците, чието редовно поемане променя дееспособността на известен род спортисти. Мнозина специалисти обаче изразяват съмнение в абсолютната ефикасност на новата система за допингов контрол, тъй като съвременната химия пуска все нови и нови, забулени в тайна препарати.

*

Сумата от 170 хиляди английски лири, гласувана от Министерството на спорта в Англия за предолимпийската подготовка на британските спортисти, не е била приета от олимпийския комитет на страната. Според секретаря на Британския олимпийски комитет С. Дънкан същата сума е била отпусната през 1971 г. на различните федерации, за да готвят своите състезатели за големите международни състезания. „През идната година — заявява Дънкан — ще имаме нужда от много повече пари!"

*

Миналата година в Амстердам МОК взе решение зимните олимпийски игри през 1976 г. да бъдат организирани от американския град Денвер. Сега обаче става ясно, че дружеството за защита на природата в щата Колорадо се е възпротивило пистите за олимпийските ски-дисциплини от олимпийската програма да бъдат прокарани така, както бе предложено на МОК. Предстои да бъде направен нов проект, който ще бъде разгледан и евентуално одобрен през февруари, по време на игрите в Сапоро. Затрудненията обаче не са само от такъв характер. Тъй като реализирането на всички спортни съоръжения, необходими за една зимна олимпиада, струва скъпо, град Денвер е поискал финансова помощ от администрацията на щат Колорадо. Засега поне няма никакви шансове такава помощ да бъде отпусната поради съмнения в рентабилността на набелязаните съоръжения. Мнозина вече се питат дали не е по-разумно Денвер да се откаже назаме от домакинството, което с лека ръка му бе поверено от МОК...

ЕДНА МАЯ НЕ СТИГА

– Няма места — казва момчето, ...нало на вратата на залата на ...он „Раковски" — Не виждате ...е е препълнено?...

...ждаме, разбира се, но обясня- ...е сме „служебни лица", по- ...аме карти и вратата неохотно ...открехва. Така успяваме да ви- ..., че и на тази международна ...а са дошли предимно състеза- ...родинини и съдии. Любители- ...а спортната гимнастика отдавна ..., че в тренировъчната зала на ...вски—Спартак" няма места за ...ели, и затова отвикнаха да ид- ... Все пак интересът към среща- ...РБ — ГДР този път е надде- ... някои над неудобството да ... прави по ъглите на залата!

...ъкар че гостите не бяха от ели- ...(липсваха известните имена), чув ...ваше се, че идват от втората в ...опа гимнастическа страна. Не ...това в класата (защото и по въз ..., и по подготовка бяха на рав- ...ето на девически отбор), колко- ... по точността и чистотата в из- ...нията. И още по това типично ...емските гимнастически отбори ...итане на реалните възможности. ...го прекомерното натрупване ...трудни и необработени елемен- ...което създава впечатление за по ...ната работа.

...ри прескока, без Елена Кирова от нашия отбор, само Мая Благоева успя да застане на висота (Кирова не играе поради заболяване от грип). Видяхме и прескока на Кирова от европейското първенство в Минск, този път изпълнен от германска гимнастичка, и това беше още едно доказателство, че в този уред наистина се чувствува остра нужда от нещо ново. Независимо от консерватизма на съдийките, новото си пробива път!

При успоредката отново само Мая трябваше да води равностойна битка. При гредата нашите състезателки този път бяха по-стабилните и Мая направи това, което трябваше да направи в Минск. На земя — също. Изобщо това състезание като че беше точно по „кройката" на шампионката ни. Това, че на вътрешните първенства е почти лишена от конкуренция, а в големите битки се чувствува още неукрепнала, създава една доста широка амплитуда в самочувствието на нашата млада състезателка. Едва сега се почувствува на мястото си. В истинска борба с Герке и Абел Мая Благоева заслужи напълно победата. И все пак не можем да не видим в такива дни, че една Мая не ни стига. Трябват още пет-шест като нея, за да имаме отбор, за да имаме женска гимнастика. Иначе след годинадве тази тясна зала на стадион „Раковски" ще стане широка и за международните срещи. Това, че сега от борът на ГДР е победил (183.15:182.55), не е беда. По-лошо е, че не се вижда нищо ярко, обнадеждващо. Нищо, което да ни обещае, че ни очаква едно по-добро бъдеще. А не бива да се забравя, че ни предстои да бъдем домакини на световно първенство...

НА СНИМКИТЕ: Мая Благоева (горе вляво) и Беата Герке (ГДР)

Снимки: Христо АТАНАСОВ

...ЪС САМОЧУВСТВИЕТО НА ГОЛЕМИТЕ

...аминаха гимнастичките, които ще ...ствуват в Петото световно пър- ...ство по художествена гимнасти- ... Хавана, и малките веднага се ...увствуваха господари на „тере- ... В една международна среща с ...ословашките девойки, състояла ... закритата тенис-зала, борбата ...разви точно така, както ако се ... явили националните отбори на ...те страни. Едва петото място ...дели И. Захраткова с нашата Ю. ...одинова. А дотук подреждане- ...изглежда така: М. Захариева ...авия), Св. Колчевска (ЦСКА), ... Хинкова (Левски—Спартак), Г. ...ева (Велбъжд)... Нашите мо- ...ета и сега доказаха, че имаме ...ра школа по художествена гим- ...тика, че не напразно имаме пър- ... място в света в този спорт. ...лен Захариева — топла, темпе- ...ентна състезателка, която като че израства с всяко ново състезание, Светла Колчевска, нежна, крехка, необикновено пластична девойка, Даниела Хинкова — лирична и мека, Гюрка Ганчева — бойка, технична, отскоклива, Юлия Господинова — оригинална, гимнастичка с много чар... Много неща в тези малки гимнастички ни напомнят за другите, които са сега в Хавана. И в подготовката на съчетанията, и в изпълнението, и в самочувствието, с което излизат. Полезно е наистина да се правят по-често състезания за тях. Само за тях, за да се освободят вече от сянката на големите. Това беше и хубав празник за младите треньорки — Костадинка Атанасова и Маргарита Томова.

НА СНИМКАТА: Мадлен Захариева

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

...ОСТАНА САМО УДИВЛЕНИЕТО:

СПАСКИ—ФИШЕР

Най-интересното шахматно събитие за 1971 г. — финалният мач на претендентите за званието „Световен шампион" — завърши. С резултат 6,5:2,5 точки (+5 —1 равни 3) Фишер преодоля и последното препятствие и доби право през април идната година да оспорва титлата на Спаски.

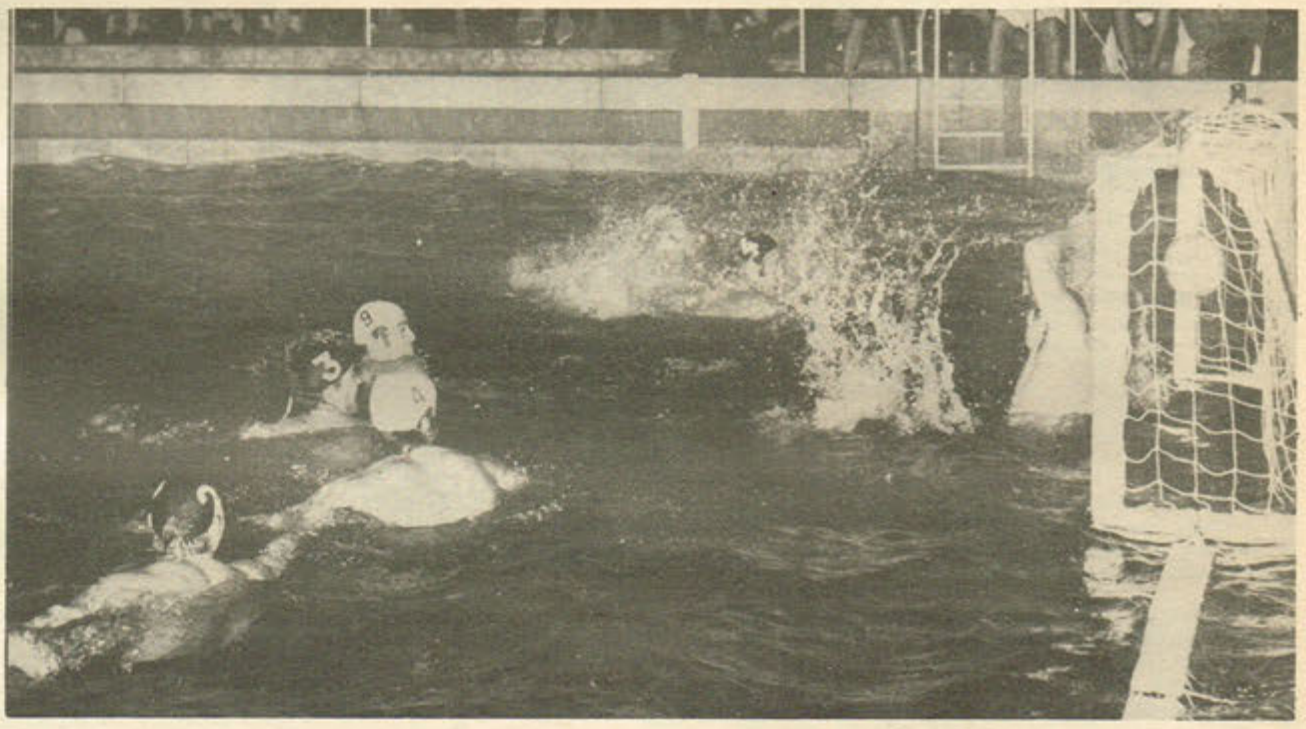
Извънредно интересният мач между Фишер и Петросян се раздели рязко на две половини. В първите пет партии Петросян съумяваше да построява позиции от свой тип, прилагаше подготвени дебютни „новинки", вземаше смели решения и често диктуваше развоя на играта. Равният резултат (2,5:2,5) учудваше онези, които виждаха Фишер като длъжен да побеждава едва ли не във всяка партия, накара ги да се съмняват в неговата крайна победа.

Втората половина на мача започна с пречупната шеста партия, в която Петросян беше надигран с неговите най-силни оръжия, в неговия собствен стил. Понататък Фишер беше в непрекъснат подем и завоюва четири последователни победи, които никой от шахматните коментатори не се реши подробно да разясни. Защо се получи този рязък прелом? Струва ни се, че подготовката на Петросян беше твърде „къса" за мач от 12 партии. Рано се свършиха дебютните новини в неговите варианти, без да донесат търсеното преимущество в точките. Оттам дойде и не сигурното разиграване на определен тип известни позиции, опити за импровизации, които бяха тежко наказани. Без съмнение най-голямо психологическо значение имаше фактът, че надигран в тактическо и дебютно отношение в първите четири партии, Фишер успя да запази равен резултат. Урокът, който получи, беше почти „безплатен", а той не пропусна нито веднъж своя шанс, когато заплува в свои води.

Обикновено явление е след всяко предизвикващо голям интерес състезание да се говори, че играта не била от качество, което се очаква. Така е било след всички мачове за световно първенство! Искат се ефектни, зрелищни партии, които трудно (колко трудно!) се създават при срещи между партньори от най-висока и равностойна класа. Забравя се, че шахматът е състезание между хора, между два интелекта, които макар и по-рядко, когато са силни, също грешат. И никой не може да им отнеме това „право", което поражда спортния колорит и неочакваните обрати.

Сега сме в очакване на мача за световно първенство, от който ни дели само половин година. Ще се срещнат двамата най-силни шахматисти в света в момента, с много близки стилове на игра, обичащи еднакво както да влизат в остри ситуации, така и да разиграват до пълно изчерпване на възможностите всеки ендшпил. Сред гросмайсторите е на мода понятието „проблемът Фишер". С него те изразяват слабостите в играта му, които не могат да не съществуват. Петросян успя само да ги загатне, но никой досега не е решил успешно „проблемът Фишер". Това ще се постарае да направи „домашната лаборатория" на Спаски в предварителната подготовка и самият световен шампион по време на мача. Това е задача във възможностите на Спаски, но никак не е лесна...

Д-р Николай МИНЕВ
международен шахмайстор

КОГАТО ВРАТАРЯТ СТОИ БЕЗУЧАСТЕН...

Първата цел — полуфиналите на европейския турнир за купата на шампионите по водна топка, остана недостижима за ватерполистите на „Академик" (Сф) и това е крачка назад в сравнение с миналогодишното представяне!

За турнира в София „Младост" от Загреб пристигна със самочувствието на голям отбор и показа, че е такъв. Югославяните доминираха с изключителната си физика, рутина и разностранни тактически познания, срещу които оръжия никой от останалите противници не можа да се противопостави успешно. Холандският шампион „Хилверсум" направи впечатление с отличната си плувна подготовка и показа, че през всички те 20 минути на играта може да атакува мощно и да парира всички контраатаки на противниците си. След първите два дни от турнира и чувствителната загуба (2:8) на нашия шампион от „Младост" пролича, че студентите не са в най-добрата си форма за този турнир и имат много празнини в подготовката си. Въпреки всичко в решителния мач с холандците те започнаха борбата напълно мобилизирани. Положиха големи усилия да надиграят противника си и това им се удаде до третата част на играта, когато водеха с 4:3. След това грешките зачестиха и до края на мача не можаха да направят нищо срещу бързия си съперник и... вратаря си Ст. Чакъров, чиято игра беше под всяка критика! От 7 удара, които холандците изстреляха в очертанията на вратата (почти всички спасяеми), Чакъров извади 6 пъти топката от мрежата и така в протоколите се записа крайният резултат — 6:5.

Студентите не можаха да се поздравят с победата, която бяха на път да извоюват. Оказа се, че нашият шампион няма подготвен вратар за толкова отговорен мач. Този факт е още по-тревожен, като се има предвид, че ярко изявен състезател с номер 1 няма в нито един български отбор. От дълги години не е блеснало ново вратарско име, но това очевидно не тревожи достатъчно нашите треньори, които продължават да подготвят повърхностно състезателите, заемащи този важен пост.

Номер едно на „Хилверсум" и на холандския национален отбор Егерт Кроун даде нагледна лекция какво представлява добрият вратар. Неговата блестяща игра не позволи на трикратните европейски шампиони „Младост" да победят с по-убедителен резултат от 1:0, а когато в срещата с „Академик" при 4:4 спаси наказателния удар, изпълнен от Пл. Бранков, даде на отбора си важен психологически аванс.

Валентин ПАНТЕЛЕЕВ

НА СНИМКАТА: Един от осемте гола във вратата на „Академик", от белязан от капитана на „Младост" Шименц.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

ТРУДНА ОЛИМПИАДА

Олимпийските игри в древността били тежка работа не само за състезаващите се атлети. Зрителите също страдали под августовското слънце. На всичко отгоре се прибавяло и това, че над всичко се носели и миризмите на жертвените животни от олтарите. Освен това царяло и строгото правило да се стои с гола глава без каквато и да е покривка. Даже прочутият учен Талес, известен днес на всеки гимназист, според хрониката припаднал на олимпийски игри и трябвало да бъде свестяван. А Талес не е бил единственият...

ОЛИМПИЙСКИ ТЕЛЕГРАМИ

В служебния бюлетин на управлението на Горна Бавария под № 19/69 се съобщава, че олимпийският терен се обявява като забранена зона за проститутки. Един журналист подигравателно пише, че по този начин вероятно трябва да бъде защитен „Олимпийският аматьорски статут".

КРАВА ВЪВ ВИТРИНА

Всяка година във Франция се организират десетки състезания по ски. На победителите се връчват различни награди. Веднъж в Абонданс слаломът бил спечелен от Мариел Гойчел, която получила от организаторите като трофей една... крава. Учудена от този подарък, Мариел подхвърлила: „Как ще поставя тази награда във витрината си?"

КАРИКАТУРИСТИТЕ ЗА ЖЕНСКИЯ ФУТБОЛ

„Но аз току-що бях на фризьор!"

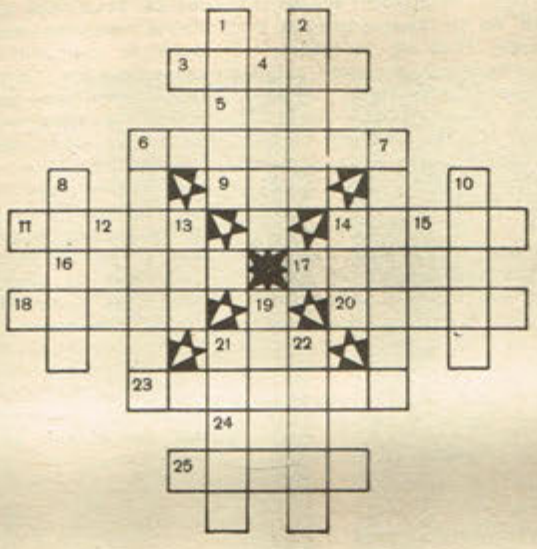

„Моят идол е естрадната звезда Герд Мюлер!"

„Разбира се, че тя има право — при тази фигура!"

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 3. Наш спортен илюстрован седмичник. 5. Презимето на известен американски боксьор. 6. Презимето на известен съветски боксьор. 9. Марка мотоциклети. 11. Презимето на съветски писател, автор на „Вратарят на републиката". 14. Баскетболист от италианския национален отбор. 16. Футболен отбор от „Б" група. 17. Герой от руския епос. 18. Средство за писане. 20. Вид метал. 21. Град в Белгия. 23. Името и презимето на известен френски скиор. 24. Скандинавска дребна монета. 25. Популярен австрийски скиор.

ОТВЕСНО: 1. Прийом при спортните състезания. 2. Пост във футболната игра. 4. Град в Литовска ССР. 6. Вид спорт. 7. Гимнастически уред. 8. Известен наш футболен съдия от близкото минало. 10. Популярно название на югославския сборен футболен отбор. 12. Водно превозно средство. 13. Името на знаменит съветски вратар. 14. Известен от близкото минало японски гимнастик. 15. Зрителен орган. 19. Музикално сценично произведение. 21. Комплекс от физически упражнения без или с уреди. 22. Място за спортни, циркови и други игри.

Съставил: Тодор ХРИСТОВ

КРЕМ ЗА РЕКОРДИ

Плувецът има на себе си едни гащета и тяхната нова кройка едва ли може да внесе революция в някой стил. Но в последно време до нас достигат все по-често сведения за използването на различни средства за постигането на рекордни постижения.

Специалистът Карл Моргенщерн от Бремен твърди, че бъдещите олимпийски шампиони ще бъдат избирани чрез селекция, извършена от физици с помощта на програмирани от електронни машини изследвания и тренировки.

— Някои вече впрягат химията и физиката в борбата за спечелване на мюнхенските олимпийски медали. Ако всички проведени досега експерименти завършат с успех, ние няма да имаме никакви шансове за призови места в собствената си страна — заяви с тревога треньорът по плуване Хетц от Бон. Тревогата идва от там, че според достоверни съобщения японските лаборатории работят с усилени темпове за създаването на „унищожител" на рекордите.

— Какво ще правим — казва Хетц, — когато в Мюнхен стартират плувци, намазани със специален крем, който не позволява да прониква вода в порите на кожата. Телата на плувците тогава ще се плъзгат удивително леко и никакви правила на ФИНА не забраняват такава практика.

Хетц признава, че и той е опитвал подобен крем за плъзгане.

— Нашият продукт има големия недостатък, че напълно запушва порите и кожата не може нормално да диша. Плувците плуват бързо първите 50 метра, а след това темпото значително спада и не може да се мисли за постигане на рекорден резултат. Сигурен съм обаче, че съществуват кремове, много по-добри от нашите.

Опасенията на Хетц се потвърждават от редица специалисти.

1

2

ОТЛИЧИЯ НА МОК

3

Освен познатите на всички олимпийски медали МОК раздава и следните други отличия:

ОЛИМПИЙСКА КУПА. Учредена е през 1906 г. от Пиер де Кубертен. Тази най-висока награда на МОК се присъжда ежегодно на институти и организации с особени заслуги за пропагандиране на олимпийските идеи. Снимка 1.

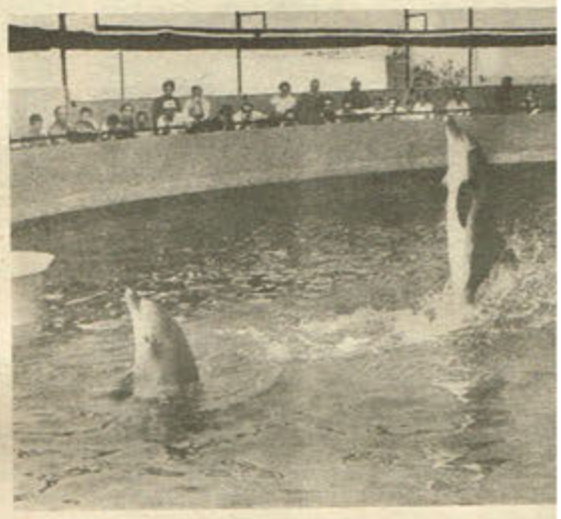
ОЛИМПИЙСКИ ДИПЛОМ ЗА ЗАСЛУГИ — това е съответната награда, която се дава на частни лица.

КУПА „ФЪРНЛИ". С нея МОК награждава спортни организации, имащи особени заслуги пред олимпийското движение. Снимка 3.

ТРОФЕЙ „МОХАМЕД ПАША". Тя се дава на състезател, участник в игрите, чиито спортни успехи или дейност са допринесли изключително много за популяризирането на олимпийския спорт. Снимка 2.

ТРОФЕЙ „БОНАКОСА" — награда, която се връчва на национален олимпийски комитет, верен в най-висока степен на олимпийското движение.

Олимпийските награди се увеличиха през 1968 г. с още една — председателят на МОК Ейвъри Бръндейдж раздава по свой избор 200 златни медала на лица със заслуги към олимпийското движение.

Когато унгарецът Тумпек за пръв път демонстрира своя нов стил на плуване, мнозина се удивиха: нима това не прилича на делфина? Новият стил беше наречен „делфин". Той скоро стана любим за мнозина плувци.

Делфините наистина са едни от най-бързите морски обитатели: плуват със 70 км в час — почти 10 пъти по-бързо от човек. Но освен това те притежават и необикновена интелигентност. В света съществуват много аквариуми, в които лесно обучаваните делфини показват завидно майсторство — в различни скокове, в игра с топка и пр. Сега в столицата ни гостува прочутото ревю от Флорида. За тях бе изпратен нашият самолет, който ги пренесе от Мюнхен. Те пътуват в специални сакове, закрепени като люлки, и кожата им не изсъхва благодарение автоматичната инсталация за поливане. В самолета се поддържа еднакво атмосферно налягане.

Менажерът на ревюто Едуин Визингер, дългогодишен майстор на кънки-спорта от Виена, разказа за изключителните способности на своите питомци, една съвършена биологична машина, чиито тайни още не са разгадани. Едва когато човек разбере механиката на тяхното плуване, ще дава и по-добри спортни постижения в плувния басейн.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 21

ВОДОРАВНО: 6. „Локомотив". 9. Кроше. 10. Пас 11. Арсов (Йончо). 12. Минев (Николай). 14. Ки ли (Жан Клод). 15. Арки. 17. „Милан". 18. Коло (Дан). 19. Анива. 21. Регата. 23. Слалом. 26. Кобе 28. Акин. 30. Попов (Валентин). 31. Кекин. 32 Ника. 33. Екип. 34. Рутина. 37. Нокаут. 41. Испа 44. Диана (Йоргова). 45. Битем. 47. Икар. 48 Влак. 49. Атина. 52. Кроул. 53. Оно (Т.). 54. Де нев (Денчо). 55. Ана Карима.

ОТВЕСНО: 1. Алехин. 2. Копи (Фаусто). 3. Шос 4. Иванка (Христова). 5. Греди. 7. Маноле. 8. Ки цев (Боян). 12. Микст. 13. Вавел. 14. Кале. 1 ИНКО. 17. Мотористи. 20. Алпинизъм. 21. Репе 22. Гавот. 24. Лакта. 25. Макет. 27. БОК. 29. Ки 35. Урай. 36. Недра. 38. Отава. 39. УСИК. 40. Г лина (Горохова). 42. „Старт". 43. Скалар. 45. Ба дан. 46. Успех. 50. Тока. 51. Нора.

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Среща-реванш за купата на европейските шампиони между ЦСКА „Септ. знаме" и „Бенфика" (Лисабон) утре, сряда, в София.

СЕВЕРНА „Б" РФГ — XII кръг: Кърпачев—Светкавица (5 5 7 22—26), Добруджа—Левски (6 1 1 20—4), Доростол—Локомотив (Мз) (3 2 3 8—8), Лудогорец—Бдин (2 2 2 11—10), Металург—Локомотив (Рс) (не са играли за първенство). Кънчев—Дунав (1 1 1 3—2), Академик—Волов (8 2 6 25—24), Раковски—Септ. слава (3 1 2 7—6), Локомотив (ГО) — Чавдар (2 0 1 7—4).

ЮЖНА „Б" РФГ — XII кръг: Сливен—Арда (4 5 7 17—19), Горубсо—Локомотив (5 3 2 13—9), Балкан—Сливен герой (0 0 2 3—8), Торпедо—Канев (не са играли за п-во), Марица (Пз)—Перник (1 3 2 10—11), Яворов—Ботев (не са играли за п-во), Родопа—Пирин (4 3 3 14—9), Велбъжд—Марица (Пд) (3 0 3 8—9), Димитровград—Миньор (Бух) (0 1 1 1—2).

ХОКЕЙ НА ЛЕД: За републиканското първенство — първи кръг — днес Левски—Спартак—ЦСКА Септ. знаме, на 6 Перник—Левски—Спартак и на 7 Академик—Славия.

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство — мъже на 7 Локомотив—Арда и Септ. слава—Перник; жени — на 5 Марица—ЦСКА Септ. знаме, Академик Пд—Славия, Арда—Академик Сф и Ботев—Перник; на 6 Марица—Славия, Академик Пд—ЦСКА Септ. знаме, Арда—Левски—Спартак и Ботев—Локомотив.

ВОДНА ТОПКА: Републиканско първенство — първи кръг и турнир за купата на НРБ от 3 до 7 в комплекс „Диана" (София).

БАСКЕТБОЛ: Републиканско първенство — мъже: 11 кръг — на 7 от 18 ч. Черно море—Лъсков, Черноморец—ЦСКА Септ. знаме, Славия—Академик Пд, ВМЕИ—Локомотив, ВИФ „Г. Димитров"—Балкан, Академик Сф—Левски—Спартак; жени: V кръг — на 6 от 18 ч. Марица—ЖСК—Спартак, ЦСКА Септ. знаме—Перник, Локомотив—Черноморец, Академик Сф—Спортист, Славия—Левски—Спартак, на 7 от 18 ч. Академик Пд—ВИФ „Г. Димитров".

Роберт Рождественски

СТИХОВЕ, ПИСАНИ НА ТРИБУНАТА

Стиховете на Рождественски са добре известни у нас. Но мнозина ли знаят, че той е тясно свързан не само с поезията, но и със спорта, че физическата култура му „помага да бъде във форма да пише стиховете си", както сам казва?

Този обаятелен поет и човек като огнен лъч се втурна в живота ни. Неговият талант като ярко зарево засия за пръв път на тези величествени четения на стадиона в Лужники. Хората се стичаха като на голям футболен мач, отвън пазеше конна милиция. А вътре пламтеше страстният огън на младата поезия на Рождественски, Евтушенко, Вознесенски, Ахмадулина...

На стадиона Рождественски посвети много поетични строфи. За него, както пише в стихотворението, което поместваме, той не е камък, метал или дърво. Той, стадионът, който „приветствува стремителните", е жив, той е приятел на хората...

В този стадион Рождественски сам е прекарал дълги часове. В интервюто пред „Старт" съвсем скромно казва, че е играл баскетбол, футбол... и не говори по този многозначителен факт, че е играл две години в сборния баскетболен отбор на Карелофинската ССР. С герба на републиката е участвувал и в състезания по волейбол.

С баскетбола той е свързан толкова много, че и първото му гостуване в страната ни е посветено пак на тази игра. На X европейско първенство по баскетбол в София през 1957 г. сред възбудената атмосфера на спортния двубой той написа и второто стихотворение, което поместваме — „Минута". Написа го още у нас, на трибуните, откъдето наблюдаваше играчите — това „изплашено ято", отбора, който губи; наблюдаваше треньора и неговите безконечни опити да ги успокои и насърчи...

„С Роберт се запознах на спортната площадка — пише съветският спортен журналист В. Улянов. — Три пъти седмично ние, група журналисти, играем в спортната зала на детско-юношеската школа във Фрунзенския район. И той играе с нас. Идва редовно, сражава се с азарт, поразява със своята виртуозност и... наистина олимпийско спокойствие!"

Наистина Рождественски е закърмен със спорта. Още като пионер има трети разред по футбол. На 14 години се пристрастява към волейбола, после цяла година се занимава с бокс. Идва и неговата окончателна и голяма любов — баскетболът...

СПОРТНИЯТ СЮЖЕТ-ЕДИН ОТ НАЙ-БЛАГОДАРНИТЕ

Третото идване на Роберт Рождественски в България зарадва не само поетичните кръгове в нашата страна, но и мнозина от тези, които го помнехме от трибуните на десетото европейско първенство по баскетбол през 1957 г. Естествено беше, преди да зададем първите „официални" въпроси, да поговорим за героите от този шампионат — за точния удар на Тотев, за снайперската стрелба на Семов, за мощния Стонкус, за финеса и бързината на Зубков. Рождественски добре си спомняше героите на горещите баскетболни двубои...

Много време мина оттогава. Младият и „обещаващ" талант е вече един от най-ярките поети на нашия век.

Много от това, което Рождественски е създал, вече е влязло в златния фонд на съветската литература. Цялата му поезия, още от първите стъпки, е открит, принципен разговор с неговите съвременници за жизненоважни проблеми. Познава едва ли не всички части цялата земя... Той е в Австрия, Аржентина, САЩ, Канада, Чили. От Северния полюс Рождественски ни донесе „Дрейфуващия проект". В цикъла „Южен кръст" поетът сподели впечатленията си от Латинска Америка. В книгата си „Посвещение" отдава заслужения почит на първия покорител на космоса — Юрий Гагарин.

Роберт Рождественски е написал още: „Зима на пролетта", „Изпитание", „Реквием", „Реките се вливат в океана", „Необитаемите острови", „Сериозно"... Но каква е заслугата на физическата култура към всичко това, какво е мястото на спорта в неговия живот?

— Много се радвам, че чрез вашия вестник имам възможност да се срещна с безбройните почитатели на спорта във вашата прекрасна страна България — започна поетът. — Казвам, радвам се, защото въпреки че прекъснах активната си спортна дейност, и сега съм редовен зрител на ледения стадион, на футболното игрище, на баскетболната площадка, и то не от най-спокойните...

— Вече само като зрител? Следва ли от това, че не се занимавате активно със спорт?

— Преди години играех волейбол, баскетбол, футбол. Участвувал съм и в две всесъюзни спартакиади. Но мина това време, сега спортните ми занимания се ограничиха — два-три пъти седмично. И съм недоволен от себе си.

— Какво е мястото на спортната тема в творчеството Ви?

— Не мога да дам точен отговор. Не разделям творчеството си на теми. Основното е човекът с неговите добри и лоши страни. Разбира се, в конкретно произведение герой не може да е спортист, но преди всичко той е човек. От друга страна, мога да ви кажа, че спортният сюжет е един от най-благодарните. Срещаш силни характери, воля, мъжество, устремен възход, неочаквано сгромоляване.... Красиво е да видиш как в спорта битка човек преодолява малодушието, умората, слабостта, напрежението. Не, съвсем не считам спортната тема за второстепенна! Редица световноизвестни писатели са търсили сюжети в разнообразието на спорта. Най-добър пример за това е Джек Лондон.

— Имате ли любими спортисти?

— Разбира се. И аз като всеки запалянко (макар че съм вече такъв, и то както ви казах, не от най-спокойните) си имам любими имена. Познавам се с мнозина спортисти, но особено се гордея с дружбата си с Попенченко, Власов, Старшинов и Брумел. Особено Брумел. Той ми показа на какво е способна човешката воля, калена в спортните битки.

— Вярвам, че не сте изключение като почитател на спорта. Кои от Вашите колеги се занимават или са се занимавали със спорт?

— Вие, изглежда, мислите, че ние сме замесени от друго тесто. И за нас важи това, което важи и за всички хора. Много писатели по цял свят са били като мене активни спортисти и сега като мене използуват свободното си време, за да се каляват. Защото: „Здраво тяло, здрав дух"....

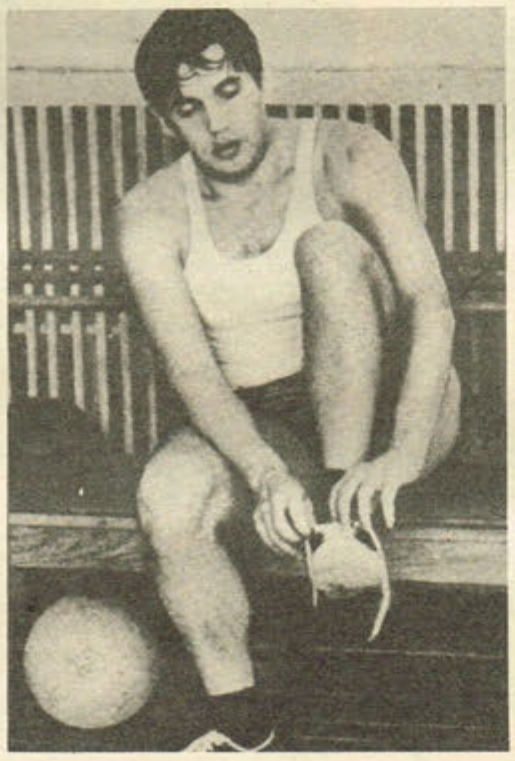
— Какво Ви е направило най-голямо впечатление у нас?

— Най-много у вас ми харесват хората. Много гостоприемни и сърдечни. Нека не ви звучи като комплимент, но тук аз се чувствувам така, както и в родината си.

— Няколко думи за читателите на „Старт"?

— Смятам за съвсем излишно да агитирам за спорта пред читателите на спортен вестник. Ще обясня защо. Всички те, малко или много, имат отношение към него, спортуват. Следователно нямат нужда от пропаганда за ползата от физкултурни занимания. Затова съвсем спокойно мога да им пожелая здраве, щастие и радост. И нека винаги както сме ло и шумно окуражават своите любимци от трибуните, така и активно сами да спортуват....

Материалите написаха Велизар ЗАХАРИЕВ и Климент ВЕЛИЧКОВ

Пред поредната баскетболна тренировка...

МИНУТА

Минута —
безкрайност.
Минута —
тъй кратка!...
Когато до поражението
остават мигове.
идва тя
като небесна мълния —
минутата.
Една само минута.
И толкова...
На изплашено ято отборът прилича
и никой виновен
не иска да бъде.
— Пак суматоха
излезе атаката.
Пак...
Играчите се гледат накриво.
Възбудени.
Дишат като коне по харман...
А треньорът:
— Спокойно, момчета...
Притиснете по-плътно
деветката...
Наша ще бъде играта...
Спокойно...
Макар че дава
прости съвети,
макар че всичко това
и без него приемат,
всеки го слуша и всеки разбира,
сякаш съветът се врязва
в същността им
завинаги.
И ти се струва:
хората повторно се раждат
и като че ли противникът
не е тъй страшен...
— Какво пък толкоз
се паникьосахме!
Ако започнем спокойно...
Наша ще бъде играта...
Усмихва се някой,
увереност някаква
силите пак удвоява.
И ето че вече те могат
да срещнат
сто изпитания...,
О, ако в живота
се дава
минута!
Минута,
когато в нея се включва времето
и викът на стадиона утихва.
Минута, когато не вярваш
и треньорът намира
единствено вярната реплика.
Минута,
в която забравяш
играта с неочаквани ходове...
В стремителен век живеем, другарю!
Век без прекъсване,
век без покой!

СТАДИОН

Не искам, не вярвам,
че той е направен
от камък,
метал
и дърво.
Че тези
склонове
дантелени
са хладни
и неми,
и мъртви...
Не!
Той е жив.
С него сме ние
приятели.
Той ме прие в горещите си обятия —
зачервен от безоблачните следобеди,
препълнен от страхове и вълнения...
Той за всички болести
билки
намира,
пресушава
реки лимонадени
и хруска пресни пуканки...
О, как се променя всяко движение,
когато кипва спортно сражение!
Когато той
всичко поглъща
и става млад
и въздиша
ту с упрек,
ту със надежда.
Как съзерцава той
всяка подробност!
И всичко вижда.
И ненавижда плахите!
Приветства той стремителните,
в играта умните
и всеки пропуск
в сърцето му рана оставя.
Когато той произнася
тежка присъда,
това е по-страшно
от грохот, от гръм!
Наистина неудържим е от нищо...
Когато кипи и дими, той
прилича на взрив,
на пружина,
готова
в секунда да се изправи!
До последния сигнал той не затихва
...Нима сте го виждали
как той
си почива,
когато задремва
среднощният град!
Спи стадионът,
навил на кълбо
на трибуните
уморените кръгове.

От руски: Петко ТОМОВ
Александър МИХАЙЛОВ

ЕДНА ПРЕНЕБРЕГНАТА ТЕМА

Едно от най-значителните културни събития през тези дни в столицата е третата национална младежка художествена изложба, посветена на XII конгрес на ДКМС.

През погледа на компетентното и взискателно жури минаха 1968 творби от 1029 автори, но само 289 художници с 441 творби добиха правото да участвуват в изложбата, която се посреща с интерес от специалисти и любители на изобразителното изкуство.

Младите художници са черпили теми от всички области на живота. И някои са се обърнали към спорта. Това е съвсем естествено, тъй като спорт и младеж са две понятия, неразривно свързани. Точно младежта трябва да положи усилия да осъществи връзката между изкуството и спорта.

Стремежът да отрази тази страна на нашата действителност е ръководил и младия художник от Разград Ради Неделчев, който се представя с картината „Народни борби в Лудогорието".

На един жизнерадостен фон в определено разказвателен стил Неделчев е предал с много любов типично народен празник за този край на България — народните борби. Мало и голямо се е събрало на мегдана, за да види как се борят най-силните мъже. От фигурите на четирите двойки борци лъха изключителна сила и мощ. Настроението на творбата е ведро, празнично, доловен е най-съществения момент на събитието — борбата, неразривно свързана с бита и живота на българина.

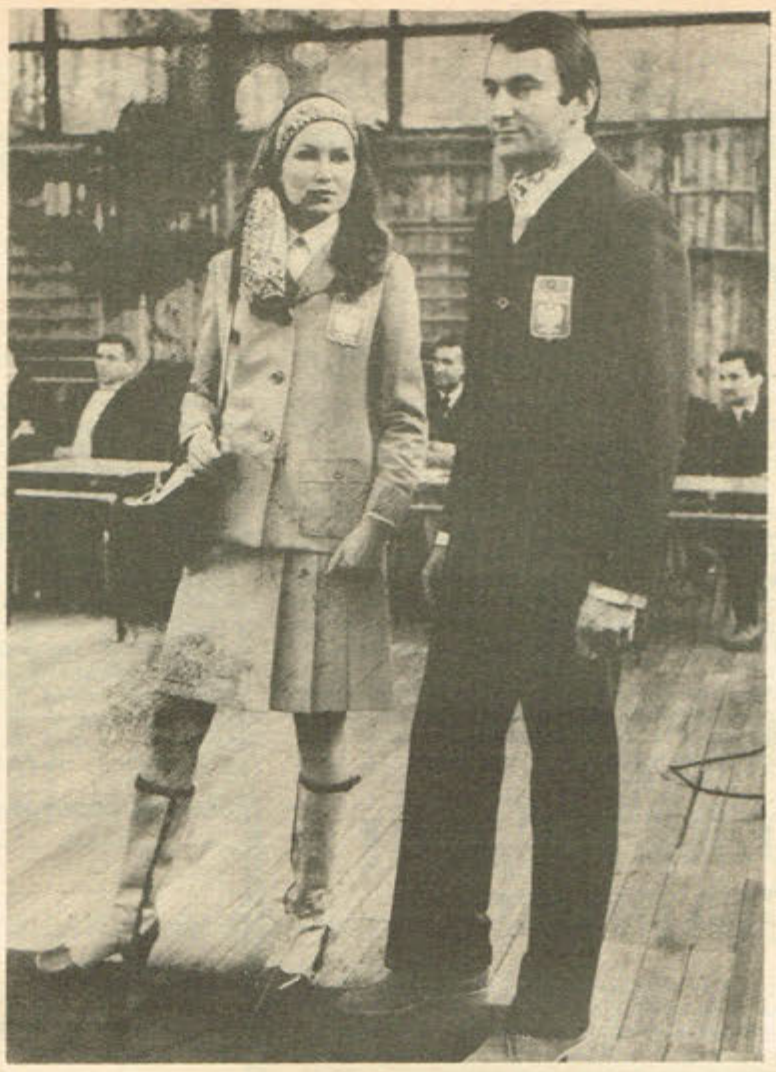
Този вид спорт е послужил като тема и за графика Тодор Поптошев. Най-младият член на цяла фамилия художници, в която спортът е на особена почит и уважение (не е излишно да спомена, че Т. Поптошев е един от добрите ни състезатели по автомобилизъм), е представил на изложбата „Борецът Ст. Ангелов" (на снимката). Повод за създаването на тази творба — както разбрах от младия график — е големият успех, който завоюваха нашите борци на световното първенство в София. И веднага следва да отбележим, че най-характерните черти на българския борец — сила, мъжество, воля, увереност — са сполучливо предадени от Поптошев.

Творбата на Драган Немцов „В залата по фехтовка" е третото и последно произведение с тема от спорта — твърде малко за една национална изложба. Причините са сигурно от различно естество, за тях сега няма да се говори, но фактът си остава един — спортът със своите големи възможности засега е пренебрегнат като тема в творбите на младите художници.

Валентин ЯНЕВ

екран

Така ще бъдат облечени полските спортисти по време на олимпийските игри в Мюнхен (ЦАФ — БТА)

Избраниците на Алф Рамзи постигнаха щастлива победа в мача за европейско първенство Швейцария — Англия 2:3, която почти сигурно им открива път към четвъртфиналите. НА СНИМКАТА: Вторият гол във вратата на английския отбор (АСЛ — БТА)

През прозореца на специалния тунел, в който силна въздушна струя създава условия, близки до действителните, се вижда швейцарският спус кач Руси. Отвън по радиото треньорите му помагат да коригира стойката си така, че съпротивлението на въздуха да е минимално. То ва е част от подготовката на швейцарските алпийци за новия ски-сезон. (Кийстоун — БТА)

Още една жертва на професионалния ринг— след нокаутиращия удар на южноафриканеца Сноубол филипинският боксьор Джангалей (на снимката) почина по пътя към болницата. (Телефото ЮПИ — БТА)

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ НАЙ-СИЛНИТЕ В СВЕТА „ЧЕЛСИ" (Лондон)

Основан през 1905 г., влиза в английската първа дивизия през 1907 год. Един от най-популярните клубове в Англия, който обаче само веднъж е бил шампион на своята страна — през 1955 г. Веднъж е бил и носител на английската купа — през 1970 г. Този успех му даде право да участвува в турнира на носителите на национални купи за 1970—1971 г. Пътят бе изминат без грешка и след два мача във финалния двубой с мадридския „Реал" (1:1 с продължения и 2:1 в Атина) футболистите на „Челси" спечелиха втората по стойност европейска клубна награда.

Състав (от ляво на дясно): седнали — Бирченол, Куун, Хъдзън, Бойл, Харис, Хаузмън, Озгуд, Болдуин и Темблинг; прави — Хинтън, Хъчинсън, Уеб, Хюз, Бонети, Демпси, Макрийди и Холинс.

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ НАЙ-СИЛНИТЕ В СВЕТА „ЧЕЛСИ“ (Лондон)

Основан през 1905 г., влиза в английската първа дивизия през 1907 год. Един от най-популярните клубове в Англия, който обаче само веднъж е бил шампион на своята страна — през 1955 г. Веднъж е бил и носител на английската купа — през 1970 г. Този успех му даде право да участвува в турнира на носителите на национални купи за 1970—1971 г. Пътят бе изминат без грешка и след два мача във финалния двубой с мадридския „Реал“ (1:1 с продължения и 2:1 в Атина) футболистите на „Челси“ спечелиха втората по стойност европейска клубна награда.

Състав (отляво на дясно): седнали — Бирченол, Куун, Хъдзън, Бойл, Харис, Хаузмън, Озгуд, Болдуин и Темблинг; прави — Хинтън, Хъчинсън, Уеб, Хюз, Бонети, Демпси, Макрийди и Холинс.